

Er du parat til at bryde med City of London og Wall Street for at forhindre atomkrig?

Den 12. januar (EIRNS) – Mellem mandag og onsdag i denne uge er verden rykket dramatisk tættere på randen af en termonuklear krig.

USA og NATO satte sig på tværs, i deres respektive sikkerhedsforhandlinger på højt niveau med Rusland den 10. og 12. januar og proklamerede deres hensigt om at fortsætte med at udvide NATO østpå, helt op til Ruslands grænse og at opstille truende atomangrebssystemer ligeledes ved denne grænse, fem minutters flyvetid fra Moskva. Den russiske viceudenrigsminister Alexander Grushko kom ud fra dagens møde i Rusland-NATO-Rådet for at meddele, at der ikke blot mangler en forenende positiv dagsorden mellem Rusland og NATO, men at USA og NATO er vendt tilbage til Den kolde Krigs fulde strategi om ”inddæmning” over for Rusland, herunder ”fuldspektret dominans”. Rusland har ingen anden mulighed end at svare igen på inddæmnings-, afskrækkelser- og intimideringspolitikken, erklærede han.

Mandagens drøftelser mellem USA og Rusland sluttede på lignende måde.

Disse resultater er ikke overraskende, kommenterede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, i dag. Bortset fra en eventuel privat kommunikation, eller bag kulisserne, mellem præsident Biden og Putin, som måske er i gang, og som tilbyder en mere rationel tilgang, kunne der meget vel komme en hurtig modreaktion fra Ruslands side. Som Putin og mange af Ruslands øverste ledere gentagne gange har advaret om i de seneste uger, kan Rusland ikke kapitulere over for de trusler, der er rettet mod dets suverænitet og eksistens. Rusland står

over for en omvendt Cuba-krise, denne gang blot med en meget kortere lunte til krig.

Husk på JFK's ord for 60 år siden: "I løbet af den sidste uge har umiskendelige beviser fastslået, at en række offensive missilanlæg nu er under forberedelse på den indespærrede ø (Cuba)." At gøre dette, mindede han verden om, "i et område, der er kendt for at have et særligt og historisk forhold til USA, er en bevidst provokerende og uberettiget ændring af status quo, som ikke kan accepteres af dette land".

Zepp-LaRouche advarede om, at hvis de krigeriske udtalelser og konfrontationer fortsætter, så står verden højst sandsynligt over for et pludseligt opgør – som næsten øjeblikkeligt kan eskalere til den termonukleare tærskel. Der er et presserende behov for en bred mobilisering af kræfter verden over for at standse denne nedtur til helvede og hurtigt udvikle nye muligheder, der vil garantere sikkerhed og velfærd for alle parter.

– Der er behov for en ny, global sikkerhedsarkitektur til straks at erstatte NATO's organisation og politik, som har bragt verden på krigens rand.

Den drivkraft, der presser verden mod en termonuklear krig, er sammenbrudskrisen i hele det transatlantiske finanssystem. For at deres system kan overleve, må de røveriske spekulanter i City of London og Wall Street indføre fascistiske niveauer af økonomisk udplyndring og bringe Rusland og Kina i knæ, for at sikre at der ikke er nogen reel modstand mod den førte politik.

Det transatlantiske system må underkastes en konkursbehandling efter de retningslinjer, som Lyndon LaRouche angav i sine Fire love fra 2014. Hvis dette system aflives, fjernes faren for Tredje Verdenskrig.

Gennem hele sit liv har Lyndon LaRouche gentagne gange forklaret denne nære forbindelse mellem det kollapsende

finansielle system og tilskyndelsen til krig. En af hans klareste udlægninger var i en erklæring fra 23. december, 2011: "For at stoppe termonuklear krig, må man sætte gang i det økonomiske opsving på verdensplan", som vi tidligere har citeret her på siden, og som i uddrag er den leder, der er udgivet i Executive Intelligence Review af 7. januar, 2022. Som denne leder konstaterer, bekræfter LaRouches bemærkninger fra 2011 "dette genis forudseenhed, og viser hvorfor Helga Zepp-LaRouche har opfordret til, at året 2022 – 100-årsdagen for hans fødsel – skal være kendt som "Lyndon LaRouches år"."

LaRouche advarede i sin præsentation fra 2011: "Det vil være en termonuklear tredje verdenskrig – hverken præ-atomkrig eller atomkrig, men termonuklear krig. Målene er først og fremmest Rusland og Kina. Det er de to vigtigste mål....

Spørgsmålet er som følger: Det nuværende verdenssystem, det økonomiske system, er i færd med at gå i opløsning. Præcis hvordan dette vil foregå, er usikkert, men det vil ske. Hensigten er at tilintetgøre to nationer – Rusland og Kina – og det betyder atomvåben; det betyder termonukleare våben. Den del er involveret....

På nuværende tidspunkt er USA, Europas nationer, Rusland, Kina og andre lande klar til præcis denne krig.

Baggrunden for krigen er den kendsgerning, at hele verden er ved at gå fallit, især den transatlantiske region, specielt Europa, og også USA, og nationerne i Sydamerika og andre steder også ...

Bankerotten fra USA's perspektiv blev sat i gang tilbage i 2007, da man indledte processen med redningspakker. Siden da har hele den transatlantiske region, i særdeleshed USA og Europa, været fanget i en redningskrise, en hyperinflationær redningskrise. På nuværende tidspunkt er den gæld, der er blevet akkumuleret siden 2007 under dette program, af en sådan størrelse, at alle dele af Europa på nuværende tidspunkt under

de nuværende regler og de nuværende ordninger er håbløst bankerotte! De vil aldrig kunne komme sig som eksisterende nationer under den nuværende gældsætning. Det samme gælder for USA; Europa er lidt mere akut. Det er hvad der er sket.... Ophavsmanden til dette forhold er briterne....

Se, hvad vi er nødsaget til at gøre – der er løsninger på denne konkurs. Først og fremmest må vi sætte verden under konkurs – det vil sige en lovlige konkursbehandling. Det kan vi for det første gøre ved, i USA for eksempel – og andre nationer kan kopiere denne foranstaltung i samarbejde med USA – at vi anvender en Glass/Steagall-lovgivning, en amerikansk Glass/Steagall-lov. Og der er nationer i Europa, som overvejer at vedtage den samme Glass/Steagall-lov.

Under en Glass/Steagall lov vil størstedelen af de europæiske nationers og USA's og andre landes gæld blive slettet, i realiteten, fordi under Glass-Steagall vil spillegælden, som er den største del af USA's gæld, simpelthen blive placeret i en særlig kategori, hvor nogen vil forsøge at finde ud af, hvordan man får denne gæld betalt – og den vil aldrig blive betalt! De vil simpelthen blive slettet af regnskaberne; der er ingen anden løsning.

At slette denne gæld fra bøgerne, at annullere redningsgælden vil betyde, at USA, og Europa, hvis de tilslutter sig, vil være i stand til at reorganisere deres finanser, skabe et kreditsystem og faktisk gå ind i en ny form for hamiltonsk kreditsystem, et banksystem, som vil sætte USA, og også Europa og andre nationer, hvis de tilslutter sig, i stand til at organisere en finansiel genopretning.

Med andre ord, hvad der ville ske omgående: Husk, at det meste af denne redningsgæld, Wall Street-gælden, London-gælden og den øvrige redningsgæld er absolut værdiløs! Den kan aldrig tilbagebetales! Den kunne aldrig tilbagebetales: Og den eneste løsning på dette var naturligvis at føre denne krig. Og hvis det britiske imperium kom ud som sejrherre i en sådan krig,

med støtte fra USA, så ville de eftergive deres gæld og fortsætte deres forretninger. Men verdens befolkning ville blive reduceret kraftigt gennem sult, udsultning og så videre, hvilket alligevel er ved at ske."

Pressemeldelse den 6. januar 2021: Hvorfor USA og NATO bør underskrive traktaterne foreslåede af Putin. Interview med rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen til Schiller Instituttet i Danmark

Læs afskriftet på engelsk nedenunder.

KØBENHAVN – I lyset af den eskalerende spænding mellem USA/NATO og Rusland, som kan føre til en varm krig, ja endog atomkrig, foretog Schiller Instituttet i Danmark et timelangt engelsksproget video/lydinterview med Rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen den 30. december 2021.

Jens Jørgen Nielsen er cand. mag. i idéhistorie og historie, og var i slutningen af 1990'erne Politikens Moskva-korrespondent. Han er forfatter til flere bøger om Rusland og

Ukraine, leder af Russisk-Dansk Dialog og lektor i kommunikation og kulturelle forskelle på Niels Brock handelshøjskole. Jens Jørgen Nielsen underviser på Folkeuniversitetet og andre steder, ligesom han arbejder med danske eksportvirksomheder, der vil ind på det russiske, ukrainske og hviderussiske marked. Han har i mange år arrangeret rejser til Rusland.

Jens Jørgen Nielsen, med mange års erfaring i at analysere Rusland, Ukraine og vestlige holdninger og handlinger i forhold til Rusland, taler tydeligt om konsekvenserne, hvis ikke Vesten er villig til seriøst at forhandle en diplomatisk løsning på de "røde linjer", som Putin og andre førende russiske talstmænd har udtalt er ved at blive krydset: Hvis Ukraine tilslutter sig NATO, og hvis NATO's ekspansion mod øst fortsætter, og hvorfor USA og NATO burde underskrive Putins foreslæde traktater om disse spørgsmål.

Jens Jørgen Nielsen tager fat på de ændringer, der er nødvendige på den vestlige side, som vil afgøre, om de kommende forhandlinger mellem USA og Rusland om disse "røde linjer" den 10.-13. januar vil lykkes med at trække verden tilbage fra randen af krig.

Interviewet er endnu vigtigere efter bekendtgørelsen den 3. januar 2022 for første gang af en fælles erklæring fra stats- og regeringscheferne for de fem atomvåbenstater, som også er de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd om, at "atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkämpes", og dermed anerkendelsen af hvad der er på spil under den nuværende krise.

Nogle højdepunkter:

Et højdepunkt er Jens Jørgen Nielsens personlige diskussion i 1989 med Mikail Gorbatjov om NATO-udvidelse mod øst:

"Faktisk havde jeg en lang snak med Mikhail Gorbatjov, den tidligere leder af Sovjetunionen, i 1989, lige da NATO begyndte at bombe Serbien, og da de indlemmede Polen, Tjekkiet og Ungarn i NATO. Man bør huske på at Gorbatjov er en meget rar person. Han er en meget livlig person, med godt humør og en erfaren person. Men da vi begyndte at snakke, spurgte jeg ham om NATO-udvidelsen, som foregik præcis den dag, hvor vi snakkede. Han blev meget dyster, meget trist, fordi han sagde: Altså, jeg talte med James Baker, Helmut Kohl fra Tyskland og flere andre personer, og de lovede mig alle ikke at flytte en tomme mod øst, hvis Sovjetunionen ville lade Tyskland forene DDR (Østtyskland) og Vesttyskland, for at blive ét land, og komme til at blive medlem af NATO, men ikke bevæge sig en tomme mod øst.'... Det stod ikke skrevet, for, som han sagde, "Jeg troede på dem. Jeg kan se, at jeg var naiv."

Et andet vigtigt afsnit er, hvad Jens Jørgen Nielsen ville sige til Biden, og andre NATO-statschefer, i en privat diskussion før de kommende forhandlinger mellem USA/NATO og Rusland. "Jeg ville sige, 'Se, Joe, jeg forstår dine bekymringer. Jeg forstår, at du ser dig selv som en forkæmper for frihed i verden, ... men ser du, det spil, du nu spiller med Rusland, er et meget, meget farligt spil. Og russerne, som et meget stolt folk, man kan ikke tvinge dem', angående USA's og nogle europæiske landes politik, til at skifte Putin ud med en anden præsident. "Jeg kan forsikre dig, Joe Biden, vær sikker på, at hvis det lykkes, eller hvis Putin dør i morgen, eller de på en eller anden måde får en ny præsident, kan jeg forsikre dig om, at den nye præsident vil være lige så hård som Putin, måske endda hårdere... Jeg tror, det ville være klogt for dig, lige nu, at støtte Putin, eller at handle med Putin, engagere sig med Putin og lave noget diplomati, fordi alternativet er en mulighed for krig, og du burde ikke gå over i historien som den amerikanske præsident, der sikrede menneskehedens udryddelse. Det ville være et dårligt, meget dårligt eftermæle for dig.'

Han forholder sig til den reelle mulighed for, at vi sørngængeragtigt går ind i atomkrig, som før 1. Verdenskrig, som svar på Schiller Institutets memorandum Er vi sørngængeragtigt på vej til atomar 3. verdenskrig? den 24. december 2021.

"[Man] kan forestille sig, hvad der vil ske, hvis Kina, Iran og Rusland havde en militær alliance, der gik ind i Mexico, Canada, Cuba, måske også opstillede missiler dér... [T]anken om en atomkrig er forfærdelig for os alle, og det er derfor jeg synes, at politikere må komme til fornuft... for milliarder vil dø i dette. Og det er et spørgsmål, om menneskeheden vil overleve. Så det er et meget, meget alvorligt spørgsmål. Og jeg tror vi bør spørge om Ukraines ret til at have NATO-medlemskab, som dets egen befolkning egentlig ikke ønsker, er det virkelig værd at risikere en atomkrig for? Sådan vil jeg sige det."

Interviewet har andre afgørende afsnit:

Baggrund om NATO's udvidelse mod øst.

Fuld støtte til seriøse forhandlinger med Rusland og underskrivelse af de to foreslæde traktater, som opfordret af Schiller Institutets grundlægger og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Forkerte forestillinger i vesten om Rusland og Putin, og manglen på vilje til at håndtere andre kulturer som ligeværdige, medmindre de er ligesom os.

Hvordan pro-vestlige holdninger i Rusland, herunder af Jeltsin og Putin, blev afvist, og Rusland derefter vendte sig mod Kina.

Hvordan Ukraine-krisen ikke startede med "annekteringen" af Krim, men med det han kalder "et kup" mod den ukrainske

præsident Janukovitj, som ønskede økonomiske forbindelser både med EU og Rusland; plus baggrunden for Krim-spørgsmålet.

Vigtigheden af en dialog mellem kulturer, herunder "Musikalsk dialog mellem Kulturer"-koncerterne i København, arrangeret af Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog og Det kinesiske Kulturcenter i København.

Jens Jørgen Nielsens opbakning til mange af Schiller Institutrets idéer og indsatser.

Mere information, eller for at aftale et nyt interview, kontakt:

Michelle Rasmussen fra Schiller Instituttet i Danmark: 53 57 00 51, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitute.com; www.schillerinstitut.dk

Afskrift på engelsk: (Kortet på side 15 viser NATO, hvis Ukraine og Georgien bliver medlemmer.)

Download (PDF, Unknown)

Interview med Rusland eksperter Jens Jørgen Nielsen: Hvorfor USA og NATO bør underskrive traktaterne foreslået af Putin.

Interview with Russia expert Jens Jørgen Nielsen: Why the U.S. and NATO should sign the treaties proposed by Putin?

Udgivet på Executive Intelligence Review (EIR) tidsskrift bind 49, række 2 den 14. januar 2022. Her er en pdf-version:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Kortet på side 15 viser NATO udvidelse, hvis Ukraine og Georgien bliver medlemmer.

The following is an edited transcription of an interview with Russia expert Jens Jørgen Nielsen, by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark, conducted December 30, 2021. Mr. Nielsen has degrees in the history of ideas and communication. He is a former Moscow correspondent for the major Danish daily Politiken in the late 1990s. He is the author of several books about Russia and the Ukraine, and a leader of the Russian-Danish Dialogue organization. In addition, he is an associate professor of communication and cultural differences at the Niels Brock Business College in Denmark.

Michelle Rasmussen: Hello, viewers. I am Michelle Rasmussen, the Vice President of the Schiller Institute in Denmark. This is an interview with Jens Jørgen Nielsen from Denmark.

The Schiller Institute released a [[memorandum]][[/]] December 24 titled “Are We Sleepwalking into Thermonuclear World War III.” In the beginning, it states, “Ukraine is being used by

geopolitical forces in the West that answer to the bankrupt speculative financial system, as the flashpoint to trigger a strategic showdown with Russia, a showdown which is already more dangerous than the 1962 Cuban Missile Crisis, and which could easily end up in a thermonuclear war which no one would win, and none would survive."

Jens Jørgen, in the past days, Russian President Putin and other high-level spokesmen have stated that Russia's red lines are about to be crossed, and they have called for treaty negotiations to come back from the brink. What are these red lines and how dangerous is the current situation?

%%Russian 'Red Lines'

Jens Jørgen Nielsen: Thank you for inviting me. First, I would like to say that I think that the question you have raised here about red lines, and the question also about are we sleepwalking into a new war, is very relevant. Because, as an historian, I know what happened in 1914, at the beginning of the First World War—a kind of sleepwalking. No one really wanted the war, actually, but it ended up with war, and tens of million people were killed, and then the whole world disappeared at this time, and the world has never been the same. So, I think it's a very, very relevant question that you are asking here.

You asked me specifically about Putin, and the red lines. I heard that the Clintons, Bill and Hillary Clinton, and John Kerry, and many other American politicians, claim that we don't have things like red lines anymore. We don't have zones of influence anymore, because we have a new world. We have a new liberal world, and we do not have these kinds of things. It belongs to another century and another age. But you could ask the question, "What actually are the Americans doing in Ukraine, if not defending their own red lines?"

Because I think it's like, if you have a power, a superpower,

a big power like Russia, I think it's very, very natural that any superpower would have some kind of red lines. You can imagine what would happen if China, Iran, and Russia had a military alliance, going into Mexico, Canada, Cuba, maybe also putting missiles up there. I don't think anyone would doubt what would happen. The United States would never accept it, of course. So, the Russians would normally ask, "Why should we accept that Americans are dealing with Ukraine and preparing, maybe, to put up some military hardware in Ukraine? Why should we? And I think it's a very relevant question. Basically, the Russians see it today as a question of power, because the Russians, actually, have tried for, I would say, 30 years. They have tried.

I was in Russia 30 years ago. I speak Russian. I'm quite sure that the Russians, at that time, dreamt of being a part of the Western community, and they had very, very high thoughts about the Western countries, and Americans were extremely popular at this time. Eighty percent of the Russian population in 1990 had a very positive view of the United States. Later on, today, and even for several years already, 80%, the same percentage, have a negative view of Americans. So, something happened, not very positively, because 30 years ago, there were some prospects of a new world.

There really were some ideas, but something actually was screwed up in the 90s. I have some idea about that. Maybe we can go in detail about it. But things were screwed up, and normally, today, many people in the West, in universities, politicians, etc. think that it's all the fault of Putin. It's Putin's fault. Whatever happened is Putin's fault. Now, we are in a situation which is very close to the Cuban Missile Crisis, which you also mentioned. But I don't think it is that way. I think it takes two to tango. We know that, of course, but I think many Western politicians have failed to see the compliance of the western part in this, because there are many things which play a role that we envisage in a situation like

that now.

The basic thing, if you look at it from a Russian point of view, it's the extension to the east of NATO. I think that's a real bad thing, because Russia was against it from the very beginning. Even Boris Yeltsin, who was considered to be the man of the West, the democratic Russia, he was very, very opposed to this NATO alliance going to the East, up to the borders of Russia.

And we can see it now, because recently, some new material has been released in America, an exchange of letters between Yeltsin and Clinton at this time. So, we know exactly that Yeltsin, and Andrei Kozyrev, the Russian Minister of Foreign Affairs at this time, were very much opposed to it. And then Putin came along. Putin came along not to impose his will on the Russian people. He came along because there was, in Russia, a will to oppose this NATO extension to the East. So, I think things began at this point.

And later on, we had the Georgian crisis in 2008, and we had, of course, the Ukraine crisis in 2014, and, also, with Crimea and Donbass, etc.

And now we are very, very close to—I don't think it's very likely we will have a war, but we are very close to it, because wars often begin by some kind of mistake, some accident, someone accidentally pulls the trigger, or presses a button somewhere, and suddenly, something happens. Exactly what happened in 1914, at the beginning of World War I. Actually, there was one who was shot in Sarajevo. Everyone knows about that, and things like that could happen. And for us, living in Europe, it's awful to think about having a war.

We can hate Putin. We can think whatever we like. But the thought of a nuclear war is horrible for all of us, and that's why I think that politicians could come to their senses.

And I think also this demonization of Russia, and demonization

of Putin, is very bad, of course, for the Russians. But it's very bad for us here in the West, for us, in Europe, and also in America. I don't think it's very good for our democracy. I don't think it's very good. I don't see very many healthy perspectives in this. I don't see any at all.

I see some other prospects, because we could cooperate in another way. There are possibilities, of course, which are not being used, or put into practice, which certainly could be.

So, yes, your question is very, very relevant and we can talk at length about it. I'm very happy that you ask this question, because if you ask these questions today in the Danish and Western media at all—everyone thinks it's enough just to say that Putin is a scoundrel, Putin is a crook, and everything is good. No, we have to get along. We have to find some ways to cooperate, because otherwise it will be the demise of all of us.

%%NATO Expansion Eastward

Michelle Rasmussen: Can you just go through a little bit more of the history of the NATO expansion towards the East? And what we're speaking about in terms of the treaties that Russia has proposed, first, to prevent Ukraine from becoming a formal member of NATO, and second, to prevent the general expansion of NATO, both in terms of soldiers and military equipment towards the East. Can you speak about this, also in terms of the broken promises from the Western side?

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Actually, the story goes back to the beginning of the nineties. I had a long talk with Mikhail Gorbachev, the former leader of the Soviet Union, in 1989, just when NATO started to bomb Serbia, and when they adopted Poland, the Czech Republic and Hungary into NATO. You should bear in mind that Gorbachev is a very nice person. He's a very lively person, with good humor, and an experienced person.

But when we started to talk, I asked him about the NATO

expansion, which was going on exactly the day when we were talking. He became very gloomy, very sad, because he said,

[[[begin quote indent]]]

Well, I talked to James Baker, Helmut Kohl from Germany, and several other persons, and they all promised me not to move an inch to the East, if Soviet Union would let Germany unite the GDR (East Germany) and West Germany, to become one country, and come to be a member of NATO, but not move an inch to the East.

[[[end quote indent]]]

I think, also, some of the new material which has been released—I have read some of it, some on WikiLeaks, and some can be found. It's declassified. It's very interesting. There's no doubt at all. There were some oral, spoken promises to Mikhail Gorbachev. It was not written, because, as he said, "I believed them. I can see I was naive."

I think this is a key to Putin today, to understand why Putin wants not only sweet words. He wants something based on a treaty, because, basically, he doesn't really believe the West. The level of trust between Russia and NATO countries is very, very low today. And it's a problem, of course, and I don't think we can overcome it in a few years. It takes time to build trust, but the trust is not there for the time being.

But then, the nature of the NATO expansion has gone step, by step, by step. First, it was the three countries—Poland, Hungary, and the Czech Republic—and then, in 2004, six years later, came, among other things—the Baltic republics, and Slovakia, Romania and Bulgaria. And the others came later on—Albania, Croatia, etc. And then in 2008, there was a NATO Summit in Bucharest, where George Bush, President of the United States, promised Georgia and Ukraine membership of NATO. Putin was present. He was not President at this time. He was Prime Minister in Russia, because the President was

[Dmitry] Medvedev, but he was very angry at this time. But what could he do? But he said, at this point, very, very clearly, "We will not accept it, because our red lines would be crossed here. We have accepted the Baltic states. We have retreated. We've gone back. We've been going back for several years," but still, it was not off the table.

It was all because Germany and France did not accept it, because [Chancellor Angela] Merkel and [President François] Hollande, at this time, did not accept Ukraine and Georgia becoming a member of NATO. But the United States pressed for it, and it is still on the agenda of the United States, that Georgia and Ukraine should be a member of NATO.

So, there was a small war in August, the same year, a few months after this NATO Summit, where, actually, it was Georgia which attacked South Ossetia, which used to be a self-governing part of Georgia. The incumbent Georgian president, Mikheil Saakashvili did not want to accept the autonomous status of South Ossetia, so Georgia attacked South Ossetia. Russian soldiers were deployed in South Ossetia, and 14 of them were killed by the Georgian army. And you could say that George W. Bush promised Georgian President Saakashvili that the Americans would support the Georgians, in case Russia should retaliate, which they did.

The Russian army was, of course, much bigger than the Georgian army, and it smashed the Georgian army in five days, and retreated. There was no help from the United States to the Georgians. And, I think, that from a moral point of view, I don't think it's a very wise policy, because you can't say "You just go on. We will help you"—and not help at all when it gets serious. I think, from a moral point of view, it's not very fair.

%%A Coup in Ukraine

But, actually, it's the same which seems to be happening now

in Ukraine, even though there was, what I would call a coup, an orchestrated state coup, in 2014. I know there are very, very different opinions about this, but my opinion is that there was a kind of coup to oust the sitting incumbent President, Viktor Yanukovych, and replace him with one who was very, very keen on getting into NATO. Yanukovych was not very keen on going into NATO, but he still had the majority of the population. And it's interesting. In Ukraine, there's been a lot of opinion polls conducted by Germans, Americans, French, Europeans, Russians and Ukrainians. And all these opinion polls show that a majority of Ukrainian people did not want to join NATO.

After that, of course, things moved very quickly, because Crimea was a very, very sensitive question for Russia, for many reasons. First, it was a contested area because it was, from the very beginning, from 1991, when Ukraine was independent—there was no unanimity about Crimea and its status, because the majority of Crimea was Russian-speaking, and is very culturally close to Russia, in terms of history. It's very close to Russia. It's one of the most patriotic parts of Russia, actually. So, it's a very odd part of Ukraine. It always was a very odd part of Ukraine.

The first thing the new government did in February 2014, was to forbid the Russian language, as a language which had been used in local administration, and things like that. It was one of the stupidest things you could do in such a very tense situation. Ukraine, basically, is a very cleft society. The eastern southern part is very close to Russia. They speak Russian and are very close to Russian culture. The western part, the westernmost part around Lviv, is very close to Poland and Austria, and places like that. So, it's a cleft society, and in such a society you have some options. One option is to embrace all the parts of society, different parts of society. Or you can, also, one part could impose its will on the other part, against its will. And that was actually

what happened.

So, there are several crises. There is the crisis in Ukraine, with two approximately equally sized parts of Ukraine. But you also have, on the other hand, the Russian-NATO question. So, you had two crises, and they stumbled together, and they were pressed together in 2014. So, you had a very explosive situation which has not been solved to this day.

And for Ukraine, I say that as long as you have this conflict between Russia and NATO, it's impossible to solve, because it's one of the most corrupt societies, one of the poorest societies in Europe right now. A lot of people come to Denmark, where we are now, to Germany and also to Russia. Millions of Ukrainians have gone abroad to work, because there are really many, many social problems, economic problems, things like that.

And that's why Putin—if we remember what Gorbachev told me about having things on paper, on treaties, which are signed—and that's why Putin said, what he actually said to the West, “I don't really believe you, because when you can, you cheat.” He didn't put it that way, but that was actually what he meant: “So now I tell you very, very, very, very clearly what our points of view are. We have red lines, like you have red lines. Don't try to cross them.”

And I think many people in the West do not like it. I think it's very clear, because I think the red lines, if you compare them historically, are very reasonable. If you compare them with the United States and the Monroe Doctrine, which is still in effect in the USA, they are very, very reasonable red lines. I would say that many of the Ukrainians, are very close to Russia. I have many Ukrainian friends. I sometimes forget that they are Ukrainians, because their language, their first language, is actually Russian, and Ukrainian is close to Russian.

So, those countries being part of an anti-Russian military pact, it's simply madness. It cannot work. It will not work. Such a country would never be a normal country for many, many years, forever.

I think much of the blame could be put on the NATO expansion and those politicians who have been pressing for that for several years. First and foremost, Bill Clinton was the first one, Madeline Albright, from 1993. At this time, they adopted the policy of major extension to the East. And George W. Bush also pressed for Ukraine and Georgia to become members of NATO.

And for every step, there was, in Russia, people rallying around the flag. You could put it that way, because you have pressure. And the more we pressure with NATO, the more the Russians will rally around the flag, and the more authoritarian Russia will be. So, we are in this situation. Things are now happening in Russia, which I can admit I do not like, closing some offices, closing some media. I do not like it at all. But in a time of confrontation, I think it's quite reasonable, understandable, even though I would not defend it. But it's understandable. Because the United States, after 9/11, also adopted a lot of defensive measures, and a kind of censorship, and things like that. It's what happens when you have such tense situations.

We should just also bear in mind that Russia and the United States are the two countries which possess 90% of the world's nuclear armament. Alone, the mere thought of them using some of this, is a doomsday perspective, because it will not be a small, tiny war, like World War II, but it will dwarf World War II, because billions will die in this. And it's a question, if humanity will survive. So, it's a very, very grave question.

I think we should ask if the right of Ukraine to have NATO membership—which its own population does not really want—“Is

it really worth the risk of a nuclear war?" That's how I would put it.

I will not take all blame away from Russia. That's not my point here. My point is that this question is too important. It's very relevant. It's very important that we establish a kind of modus vivendi. It's a problem for the West. I also think it's very important that we learn, in the West, how to cope with people who are not like us. We tend to think that people should become democrats like we are democrats, and only then will we deal with them. If they are not democrats, like we are democrats, we will do everything we can to make them democrats. We will support people who want to make a revolution in their country, so they become like us. It's a very, very dangerous, dangerous way of thinking, and a destructive way of thinking.

I think that we in the West should study, maybe, a little more what is happening in other organizations not dominated by the West. I'm thinking about the BRICS, as one organization. I'm also thinking about the Shanghai Cooperation Organization, in which Asian countries are cooperating, and they are not changing each other. The Chinese are not demanding that we should all be Confucians. And the Russians are not demanding that all people in the world should be Orthodox Christians, etc. I think it's very, very important that we bear in mind that we should cope with each other like we are, and not demand changes. I think it's a really dangerous and stupid game to play. I think the European Union is also very active in this game, which I think is very, very—Well, this way of thinking, in my point of view, has no perspective, no positive perspective at all.

%%Diplomacy to Avert Catastrophe

Michelle Rasmussen: Today, Presidents Biden and Putin will speak on the phone, and important diplomatic meetings are scheduled for the middle of January. What is going to

determine if diplomacy can avoid a disaster, as during the Cuban Missile Crisis? Helga Zepp-LaRouche has just called this a “reverse missile crisis.” Or, if Russia will feel that they have no alternative to having a military response, as they have openly stated. What changes on the Western side are necessary? If you had President Biden alone in a room, or other heads of state of NATO countries, what would you say to them?

Jens Jørgen Nielsen: I would say, “Look, Joe, I understand your concerns. I understand that you see yourself as a champion of freedom in the world, and things like that. I understand the positive things about it. But, you see, the game you now are playing with Russia is a very, very dangerous game. And the Russians, are a very proud people; you cannot force them. It’s not an option. I mean, you cannot, because it has been American, and to some degree, also European Union policy, to change Russia, to very much like to change, so that they’ll have another president, and exchange Putin for another president.”

But I can assure you, if I were to speak to Joe Biden, I’d say, “Be sure that if you succeed, or if Putin dies tomorrow, or somehow they’ll have a new President, I can assure you that the new President will be just as tough as Putin, maybe even tougher. Because in Russia, you have much tougher people. I would say even most people in Russia who blame Putin, blame him because he’s not tough enough on the West, because he was soft on the West, too liberal toward the West, and many people have blamed him for not taking the eastern southern part of Ukraine yet—that he should have done it.

“So, I would say to Biden, “I think it would be wise for you, right now, to support Putin, or to deal with Putin, engage with Putin, and do some diplomacy, because the alternative is a possibility of war, and you should not go down into history as the American president who secured the extinction of humanity. It would be a bad, very bad record for you. And

there are possibilities, because I don't think Putin is unreasonable. Russia has not been unreasonable. I think they have turned back. Because in 1991, it was the Russians themselves, who disbanded the Soviet Union. It was the Russians, Moscow, which disbanded the Warsaw Pact. The Russians, who gave liberty to the Baltic countries, and all other Soviet Republics. And with hardly any shots, and returned half a million Soviet soldiers back to Russia. No shot was fired at all. I think it's extraordinary.

"If you compare what happened to the dismemberment of the French and the British colonial empires after World War II, the disbanding of the Warsaw Pact was very, very civilized, in many ways. So, stop thinking about Russia as uncivilized, stupid people, who don't understand anything but mere power. Russians are an educated people. They understand a lot of arguments, and they are interested in cooperating. There will be a lot of advantages for the United States, for the West, and also the European Union, to establish a kind of more productive, more pragmatic relationship, cooperation. There are a lot of things in terms of energy, climate, of course, and terrorism, and many other things, where it's a win-win situation to cooperate with them.

"The only thing Russia is asking for is not to put your military hardware in their backyard. I don't think it should be hard for us to accept, certainly not to understand why the Russians think this way."

And we in the West should think back to the history, where armies from the West have attacked Russia. So, they have it in their genes. I don't think that there is any person in Russia who has forgot, or is not aware of, the huge losses the Soviet Union suffered from Nazi Germany in the 1940s during World War II. And you had Napoleon also trying to—You have a lot of that experience with armies from the West going into Russia. So, it's very, very large, very, very deep.

Michelle Rasmussen: Was it around 20 million people who died during World War II?

Jens Jørgen Nielsen: In the Soviet Union. There were also Ukrainians, and other nationalities, but it was around 18 million Russians, if you can count it, because it was the Soviet Union, but twenty-seven million people in all. It's a huge part, because Russia has experience with war. So, the Russians would certainly not like war. I think the Russians have experience with war, that also the Europeans, to some extent, have, that the United States does not have.

Because the attack I remember in recent times is the 9/11 attack, the twin towers in New York. Otherwise, the United States does not have these experiences. It tends to think more in ideological terms, where the Russians, certainly, but also to some extent, some people in Europe, think more pragmatically, more that we should, at any cost, avoid war, because war creates more problems than it solves. So, have some pragmatic cooperation. It will not be very much a love affair. Of course not. But it will be on a very pragmatic-

%%The Basis for Cooperation

Michelle Rasmussen: Also, in terms of dealing with this horrible humanitarian situation in Afghanistan and cooperating on the pandemic.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Of course, there are possibilities. Right now, it's like we can't even cooperate in terms of vaccines, and there are so many things going on, from both sides, actually, because we have very, very little contact between—

I had some plans to have some cooperation between Danish and Russian universities in terms of business development, things like that, but it turned out there was not one crown, as our currency is called. You could have projects in southern America, Africa, all other countries. But not Russia, which is

stupid.

Michelle Rasmussen: You wrote two recent books about Russia. One is called, On His Own Terms: Putin and the New Russia, and the latest one, just from September, Russia Against the Grain. Many people in the West portray Russia as the enemy, which is solely responsible for the current situation, and Putin as a dictator who is threatening his neighbors militarily and threatening the democracy of the free world. Over and above what you have already said, is this true, or do you have a different viewpoint?

Jens Jørgen Nielsen: Of course, I have a different point of view. Russia for me, is not a perfect country, because such a country does not exist, not even Denmark! Some suppose it is. But there's no such thing as a perfect society. Because societies are always developing from somewhere, to somewhere, and Russia, likewise. Russia is a very, very big country. So, you can definitely find things which are not very likable in Russia. Definitely. That's not my point here.

But I think that in the West, actually for centuries, we have—if you look back, I have tried in my latest book, to find out how Western philosophers, how church people, how they look at Russia, from centuries back. And there has been kind of a red thread. There's been a kind of continuation. Because Russia has very, very, very often been characterized as our adversary, as a country against basic European values. Five hundred years back, it was against the Roman Catholic Church, and in the 17th and 18th Centuries it was against the Enlightenment philosophers, and in the 20th century, it was about communism—it's also split people in the West, and it was also considered to be a threat. But it is also considered to be a threat today, even though Putin is not a communist. He is not a communist. He is a conservative, a moderate conservative, I would say.

Even during the time of Yeltsin, he was also considered

liberal and progressive, and he loved the West and followed the West in all, almost all things they proposed.

But still, there's something with Russia—which I think from a philosophical point of view is very important to find out—that we have some very deep-rooted prejudices about Russia, and I think they play a role. When I speak to people who say, "Russia is an awful country, and Putin is simply a very, very evil person, is a dictator," I say, "Have you been in Russia? Do you know any Russians?" "No, not really." "Ok. But what do you base your points of view on?" "Well, what I read in the newspapers, of course, what they tell me on the television."

Well, I think that's not good enough. I understand why the Russians—I very often talk to Russian politicians, and other people, and what they are sick and tired of, is this notion that the West is better: "We are on a higher level. And if Russians should be accepted by the West, they should become like us. Or at least they should admit that they are on a lower level, in relation to our very high level."

And that is why, when they deal with China, or deal with India, and when they deal with African countries, and even Latin American countries, they don't meet such attitudes, because they are on more equal terms. They're different, yes, but one does not consider each other to be on a higher level.

And that's why I think that cooperation in BRICS, which we talked about, and the Shanghai Cooperation Organization, I think it's quite successful. I don't know about the future, but I have a feeling that if you were talking about Afghanistan, I think if Afghanistan could be integrated into this kind of organization, one way or another, I have a feeling it probably would be more successful than the 20 years that the NATO countries have been there.

I think that cultural attitudes play a role when we're talking about politics, because a lot of the policy from the American,

European side, is actually very emotional. It's very much like, "We have some feelings—We fear Russia. We don't like it," or "We think that it's awful." And "Our ideas, we know how to run a society much better than the Russians, and the Chinese, and the Indians, and the Muslims," and things like that. It's a part of the problem. It's a part of our problem in the West. It's a part of our way of thinking, our philosophy, which I think we should have a closer look at and criticize. But it's difficult, because it's very deeply rooted.

When I discuss with people at universities and in the media, and other places, I encounter this. That is why I wrote the latest book, because it's very much about our way of thinking about Russia. The book is about Russia, of course, but it's also about us, our glasses, how we perceive Russia, how we perceive not only Russia, but it also goes for China, because it's more or less the same. But there are many similarities between how we look upon Russia, and how we look upon and perceive China, and other countries.

I think this is a very, very important thing we have to deal with. We have to do it, because otherwise, if we decide, if America and Russia decide to use all the fireworks they have of nuclear [armament] power, then it's the end.

You can put it very sharply, to put it like that, and people will not like it. But basically, we are facing these two alternatives: Either we find ways to cooperate with people who are not like us, and will not be, certainly not in my lifetime, like us, and accept them, that they are not like us, and get on as best we can, and keep our differences, but respect each other. I think that's what we need from the Western countries. I think it's the basic problem today dealing with other countries.

And the same goes, from what I have said, for China. I do not know the Chinese language. I have been in China. I know a

little about China. Russia, I know very well. I speak Russian, so I know how Russians are thinking about this, what their feelings are about this. And I think it's important to deal with these questions.

%%'A Way to Live Together'

Michelle Rasmussen: You also pointed out, that in 2001, after the attack against the World Trade Center, Putin was the first one to call George Bush, and he offered cooperation about dealing with terrorism. You've written that he had a pro-Western worldview, but that this was not reciprocated.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, yes. Afterwards, Putin was criticized by the military, and also by politicians in the beginning of his first term in 2000, 2001, 2002, he was criticized because he was too happy for America. He even said, in an interview in the BBC, that he would like Russia to become a member of NAT0. It did not happen, because—there are many reasons for that. But he was very, very keen—that's also why he felt very betrayed afterward. In 2007, at the Munich Conference on Security in February in Germany, he said he was very frustrated, and it was very clear that he felt betrayed by the West. He thought that they had a common agenda. He thought that Russia should become a member. But Russia probably is too big.

If you consider Russia becoming a member of the European Union, the European Union would change thoroughly, but they failed. Russia did not become a member. It's understandable. But then I think the European Union should have found, again, a modus vivendi.

Michelle Rasmussen: A way of living together.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, how to live together It was actually a parallel development of the European Union and NAT0, against Russia. In 2009, the European Union invited Georgia, Ukraine, Belarus, Armenia, Azerbaijan, to become members of the

European Union, but not Russia. Even though they knew that there was really a lot of trade between Ukraine, also Georgia, and Russia. And it would interfere with that trade. But they did not pay attention to Russia.

So, Russia was left out at this time. And so eventually, you could say, understandably, very understandably, Russia turned to China. And in China, with cooperation with China, they became stronger. They became much more self-confident, and they also cooperated with people who respected them much more. I think that's interesting, that the Chinese understood how to deal with other people with respect, but the Europeans and Americans did not.

%%Ukraine, Again

Michelle Rasmussen: Just before we go to our last questions. I want to go back to Ukraine, because it's so important. You said that the problem did not start with the so-called annexation of Crimea, but with what you called a coup against the sitting president. Can you just explain more about that? Because in the West, everybody says, "Oh, the problem started when Russia annexed Crimea."

Jens Jørgen Nielsen: Well, if you take Ukraine, in 2010 there was a presidential election, and the OSCE [Organization for Security and Cooperation in Europe] monitored the election, and said that it was very good, and the majority voted for Viktor Yanukovych. Viktor Yanukovych did not want Ukraine to become a member of NATO. He wanted to cooperate with the European Union. But he also wanted to keep cooperating with Russia. Basically, that's what he was like. But it's very often claimed that he was corrupt. Yes, I don't doubt it, but name me one president who has not been corrupt. That's not the big difference, it's not the big thing, I would say. But then in 2012, there was also a parliamentary election in Ukraine, and Yanukovych's party also gained a majority with some other parties. There was a coalition which supported Yanukovych's

policy not to become a member of NATO.

And then there was a development where the European Union and Ukraine were supposed to sign a treaty of cooperation. But he found out that the treaty would be very costly for Ukraine, because they would open the borders for European Union firms, and the Ukrainian firms would not be able to compete with the Western firms.

Secondly, and this is the most important thing, basic industrial export from Ukraine was to Russia, and it was industrial products from the eastern part, from Dnepropetrovsk or Dniepro as it is called today, from Donetsk, from Luhansk and from Kryvyj Rih (Krivoj Rog), from some other parts, basically in the eastern part, which is the industrial part of Ukraine.

And they made some calculations that showed that, well, if you join this agreement, Russia said, "We will have to put some taxes on the export, because you will have some free import from the European Union. We don't have an agreement with the European Union, so, of course, anything which comes from you, there would be some taxes imposed on it." And then Yanukovych said, "Well, well, well, it doesn't sound good," and he wanted Russia, the European Union and Ukraine to go together, and the three form what we call a triangular agreement.

But the European Union was very much opposed to it. The eastern part of Ukraine was economically a part of Russia. Part of the Russian weapons industry was actually in the eastern part of Ukraine, and there were Russian speakers there. But the European Union said, "No, we should not cooperate with Russia about this," because Yanukovych wanted to have cooperation between the European Union, Ukraine, and Russia, which sounds very sensible to me. Of course, it should be like that. It would be to the advantage of all three parts. But the European Union had a very ideological approach to this. So, they were very much against Russia. It also

increased the Russian's suspicion that the European Union was only a stepping-stone to NATO membership.

And then what happened was that there was a conflict, there were demonstrations every day on the Maidan Square in Kiev. There were many thousands of people there, and there were also shootings, because many of the demonstrators were armed people. They had stolen weapons from some barracks in the West. And at this point, when 100 people had been killed, the European Union foreign ministers from France, Germany and Poland met, and there was also a representative from Russia, and there was Yanukovych, a representative from his government, and from the opposition. And they made an agreement. Ok. You should have elections this year, in half a year, and you should have some sharing of power. People from the opposition should become members of the government, and things like that.

All of a sudden, things broke down, and Yanukovych left, because you should remember, and very often in the West, they tend to forget that the demonstrators were armed. And they killed police also. They killed people from Yanukovych's Party of the Regions, and things like that. So, it's always been portrayed as innocent, peace-loving demonstrators. They were not at all. And some of them had very dubious points of view, with Nazi swastikas, and things like that. And Yanukovych fled.

Then they came to power. They had no legitimate government, because many of the members of parliament from these parts of the regions which had supported Yanukovych, had fled to the East. So, the parliament was not able to make any decisions. Still, there was a new president, also a new government, which was basically from the western part of Ukraine. And the first thing they did, I told you, was to get rid of the Russian language, and then they would talk about NATO membership. And Victoria Nuland was there all the time, the vice foreign minister of the United States, was there all the time. There

were many people from the West also, so things broke down.

%%Crimea

Michelle Rasmussen: There have actually been accusations since then, that there were provocateurs who were killing people on both sides.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Yes, exactly. And what's interesting is that there's been no investigation whatsoever about it, because a new government did not want to conduct an investigation as to who killed them. So, it was orchestrated. There's no doubt in my mind it was an orchestrated coup. No doubt about it.

That's the basic context for the decision of Putin to accept Crimea as a part of Russia. In the West, it is said that Russia simply annexed Crimea. It's not precisely what happened, because there was a local parliament, it was an autonomous part of Ukraine, and they had their own parliament, and they made the decision that they should have a referendum, which they had in March. And then they applied to become a member of the Russian Federation. It's not a surprise, even though the Ukrainian army did not go there, because there was a Ukrainian army. There were 21,000 Ukrainian soldiers. 14,000 of these soldiers joined the Russian army.

And so, that tells a little about how things were not like a normal annexation, where one country simply occupies part of the other country. Because you have this cleft country, you have this part, especially the southern part, which was very, very pro-Russian, and it's always been so. There's a lot of things in terms of international law you can say about it.

But I have no doubt that you can look upon it differently, because if you look at it from the point of people who lived in Crimea, they did not want—because almost 80-90% had voted for the Party of the Regions, which was Yanukovych's party, a pro-Russian party, you could say, almost 87%, or something

like that.

They have voted for this Party. This Party had a center in a central building in Kiev, which was attacked, burned, and three people were killed. So, you could imagine that they would not be very happy. They would not be very happy with the new government, and the new development. Of course not. They hated it. And what I think is very critical about the West is that they simply accepted, they accepted these horrible things in Ukraine, just to have the prize, just to have this prey, of getting Ukraine into NATO.

And Putin was aware that he could not live, not even physically, but certainly not politically, if Sevastopol, with the harbor for the Russian fleet, became a NATO harbor. It was impossible. I know people from the military say "No, no way." It's impossible. Would the Chinese take San Diego in the United States? Of course not. It goes without saying that such things don't happen.

So, what is lacking in the West is just a little bit of realism. How powers, how superpowers think, and about red lines of superpowers. Because we have an idea in the West about the new liberal world order. It sounds very nice when you're sitting in an office in Washington. It sounds very beautiful and easy, but to go out and make this liberal world order, it's not that simple. And you cannot do it like, certainly not do it like the way they did it in Ukraine.

Michelle Rasmussen: Regime change?

Jens Jørgen Nielsen: Yes, regime change.

%%The Importance of Cultural Exchanges

Michelle Rasmussen: I have two other questions. The last questions. The Russian-Danish Dialogue organization that you are a leader of, and the Schiller Institute in Denmark, together with the China Cultural Center in Copenhagen, were

co-sponsors of three very successful Musical Dialogue of Cultures Concerts, with musicians from Russia, China, and many other countries. You are actually an associate professor in cultural differences. How do you see that? How would an increase in cultural exchange improve the situation?

Jens Jørgen Nielsen: Well, it cannot but improve, because we have very little, as I also told you. So, I'm actually also very, very happy with this cooperation, because I think it's very enjoyable, these musical events, they are very, very enjoyable and very interesting, also for many Danish people, because when you have the language of music, it is better than the language of weapons, if I can put it that way, of course. But I also think that when we meet each other, when we listen to each other's music, and share culture in terms of films, literature, paintings, whatever, I think it's also, well, it's a natural thing, first of all, and it's unnatural not to have it.

We do not have it, because maybe some people want it that way, if people want us to be in a kind of tense situation. They would not like to have it, because I think without this kind of, it's just a small thing, of course, but without these cultural exchanges, well, you will be very, very bad off. We will have a world which is much, much worse, I think, and we should learn to enjoy the cultural expressions of other people.

We should learn to accept them, also, we should learn to also cooperate and also find ways-. We are different. But, also, we have a lot of things in common, and the things we have in common are very important not to forget, that even with Russians, and even the Chinese, also all other peoples, we have a lot in common, that is very important to bear in mind that we should never forget. Basically, we have the basic values we have in common, even though if you are Hindu, a Confucian, a Russian Orthodox, we have a lot of things in common.

And when you have such kind of encounters like in cultural affairs, in music, I think that you become aware of it, because suddenly it's much easier to understand people, if you listen to their music. Maybe you need to listen a few times, but it becomes very, very interesting. You become curious about instruments, ways of singing, and whatever it is. So, I hope the corona situation will allow us, also, to make some more concerts. I think it should be, because they're also very popular in Denmark.

Michelle Rasmussen: Yes. As Schiller wrote, it's through beauty that we arrive at political freedom. We can also say it's through beauty that we can arrive at peace.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, yes.

%%The Role of Schiller Institute

Michelle Rasmussen: The Schiller Institute and Helga Zepp-LaRouche, its founder and international President, are leading an international campaign to prevent World War III, for peace through economic development, and a dialogue amongst cultures. How do you see the role of the Schiller Institute?

Jens Jørgen Nielsen: Well, I know it. We have been cooperating. I think your basic calls, appeals for global development, I think it's very, very interesting, and I share the basic point of view. I think maybe it's a little difficult. The devil is in the details, but basically, I think what you are thinking about, when I talk about the Silk Road, when I talk about these Chinese programs, Belt and Road programs, I see much more successful development than we have seen, say, in Africa and European countries developing, because I have seen how many western-dominated development programs have been distorting developments in Africa and other parts of the world. They distort development.

I'm not uncritical to China, but, of course, I can see very positive perspectives in the Belt and Road program. I can see

really, really good perspectives, because just look at the railroads in China, for instance, at their fast trains. It's much bigger than anywhere else in the world. I think there are some perspectives, really, which I think attract, first and foremost, people in Asia.

But I think, eventually, also, people in Europe, because I also think that this model is becoming more and more—it's also beginning in the eastern part. Some countries of Eastern Europe are becoming interested. So, I think it's very interesting. Your points of your points of view. I think they're very relevant, also because I think we are in a dead-end alley in the West, what we are in right now, so people anyway are looking for new perspectives.

And what you come up with, I think, is very, very interesting, certainly. What it may be in the future is difficult to say because things are difficult.

But the basic things that you think about, and what I have heard about the Schiller Institute, also because I also think that you stress the importance of tolerance. You stress the importance of a multicultural society, that we should not change each other. We should cooperate on the basis of mutual interests, not changing each other. And as I have told you, this is what I see as one of the real, real big problems in the western mind, the western way of thinking, that we should decide what should happen in the world as if we still think we are colonial powers, like we have been for some one hundred years. But these times are over. There are new times ahead, and we should find new ways of thinking. We should find new perspectives.

And I think it goes for the West, that we can't go on living like this. We can't go on thinking like this, because it will either be war, or it'll be dead end alleys, and there'll be conflicts everywhere.

You can look at things as a person from the West. I think it's sad to look at Afghanistan, Iraq, Libya, and those countries, Syria to some extent also, where the West has tried to make some kind of regime change or decide what happens. They're not successful. I think it's obvious for all. And we need some new way of thinking. And what the Schiller Institute has come up with is very, very interesting in this perspective, I think.

Michelle Rasmussen: Actually, when you speak about not changing other people, one of our biggest points is that we actually have to challenge ourselves to change ourselves. To really strive for developing our creative potential and to make a contribution that will have, potentially, international implications.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Definitely

Michelle Rasmussen: The Schiller Institute is on full mobilization during the next couple of weeks to try to get the United States and NATO to negotiate seriously. And Helga Zepp-LaRouche has called on the U.S. and NATO to sign these treaties that Russia has proposed, and to pursue other avenues of preventing nuclear war. So, we hope that you, our viewers, will also do everything that you can, including circulating this video.

Is there anything else you would like to say to our viewers before we end, Jens Jørgen?

Jens Jørgen Nielsen: No. I think we have talked a lot now. Only I think what you said about bringing the U.S. and Russia to the negotiation table, it's obvious. I think that it should be, for any prudent, clear-thinking person in the West, it should be obvious that this is the only right thing to do. So of course, we support it 100%.

Michelle Rasmussen: Okay. Thank you so much, Jens Jørgen Nielsen

Jens Jørgen Nielsen: I thank you.

Ligesom for 60 år siden vokser farens for atomkrig støt

Den 20. december (EIRNS) – Farten på de voksende amerikansk-russiske spændinger over Ukraine tog til over den sidste uge, således at det som lignede et håb om stabilisering for to uger siden, da præsidenterne Biden og Putin afholdt en videokonference, nu til stadighed ligner en nedtælling til krig i Europa mellem de atomare stormagter.

En højtstående embedsmand fra Det hvide Hus – sandsynligvis den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan – fortalte CNN søndag den 19. december, at der kun er et »tidsvindue på fire uger« til at forhindre Rusland i at invadere Ukraine. »Det som vi har foretaget os er meget kalkuleret«, sagde embedsmanden. »Men vi har blot cirka et tidsvindue på fire uger fra nu af«. Embedsmanden sagde, at USA's planlagte sanktioner »ville være overvældende, øjeblikkelige og have betydelige omkostninger for den russiske økonomi og deres finanssystem«.

Den næste dag, den 20. december, fortalte den russiske viceudenrigsminister, Sergej Ryabkov, journalister, at Biden-administrationen ikke havde svaret på Rusland foreslæde traktater om sikkerhedsgarantier i løbet af forhandlingerne den 15. december i Moskva mellem Ryabkov og den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Karen Donfried. Forslagene inkluderede forsikringen om, at Ukraine ikke ville blive et medlem af NATO, og at yderligere opstillinger af amerikanske og NATO-styrker, samt

missilsystemer tættere på Ruslands grænser, ville ophøre...

Og både viceudenrigsminister Alexander Grushko og forhandler af våbenkontrol, Konstantin Gavrilov, henviste ildevarslende til »Ruslands militær-tekniske og militære midler« som det eneste alternativ til forhandlinger om Ruslands traktatforslag. Ukraines egen regering fortsatte, i form af udenrigsminister Dmytro Kuleba, med at tale med *Washington Post* den 19. december og kræve flere »militære midler« og tropper fra USA og Storbritannien og krævede, at USA offentligt gør det klart hvor »overvældende og øjeblikkelig« den skade er, som det amerikanske finansministerium forbereder sig på at påføre den russiske økonomi og finanssystem, og at gøre dette i samarbejde med London, hvad enten de kontinentale, europæiske allierede er enige med dette eller ej.

I oktober 1962 var det USA's sydlige grænse, der var truet, på nært hold, af sovjetiske soldater og missiler i Cuba, som truede med et ødelæggende førsteslag. I dag er det NATO's uophørlige fremmarsch, tættere og tættere på Ruslands grænser. (Læs John F. Kennedys udtaelse på engelsk nedenfor.)

Ydermere krævede USA's militærchefer en invasion af Cuba for at ødelægge missilerne og andre styrker, og præsident Kennedy holdte dem tilbage – med megen møge.

Hvis ikke Kennedy og Khrusjtjov havde fundet en forhandlet løsning på Cuba-krisen, hvad ville da sandsynligvis være sket? Hundrede millioner af mennesker verden over var rædselsslagne over en umiddelbar atomkrig.

Hvordan var præsident Kennedys krav anderledes end dem fra præsident Vladimir Putins foreslæde aftale den 7. december til præsident Joe Biden? ...Kennedy og Khrusjtjov ønskede begge en løsning, og ikke én, hvor den anden præsident og hans nation blev ydmyget eller tilintetgjort gennem »overvældende, øjeblikkelig«,

national beskadigelse!

Det er det, som nu må forhandles mellem præsident Biden og Putin, ved at tilsidesætte krigshøgene – nogle af dem der er så klinisk sindssyge, at de foreslår et atomart førsteslag mod Rusland, som senator Roger Wicker gjorde det den 7. december. Men en løsning må og kan opnås, hvis borgere nu rejser sig og kræver dette, og forbliver optimistiske om, at disse to nationer kan blokere den faretruende vej mod optrapning og stormagtskrig. Lad dem i stedet bruge deres energi på at forsyne Afghanistan med mad, sundhedspleje og genopbygning.

For 60 år siden fortalte præsident John F. Kennedy nationen følgende i en direkte, national TV-tale: “Within the past week, unmistakable evidence has established the fact that a series of offensive missile sites is now in preparation on that imprisoned island. The purpose of these bases can be none other than to provide a nuclear strike capability against the Western Hemisphere.” The President concluded: “But this secret, swift, and extraordinary buildup ... in an area well known to have a special and historical relationship to the United States and the nations of the Western Hemisphere ... this sudden, clandestine decision to station strategic weapons for the first time outside of Soviet soil—is a deliberately provocative and unjustified change in the status quo which cannot be accepted by this country...”

**Schiller Instituttets
konference om 11. september –**

vejen fremad.

Se videoen her.

Den 11. september 2021 (EIRNS) – I modsætning til langt de fleste begivenheder, artikler, dokumentarer og kommentatorer på 20-årsdagen for terrorangrebet 11. september 2001 mod USA, spildte Schiller Instituttet ikke tid på forsideartikler om dette angreb og de 20 år med kaos og blodsudgydelse påtvunget af amerikanske, britiske og NATO-styrker under falske forudsætninger. Snarere begyndte konferencen: "Vejen frem fra 11. september, Afghanistan og overvågningsstaten" med afspilning fra det direkte radiointerview kl. 9 (New York-tid) med Lyndon H. LaRouche, som allerede var planlagt til at gå i luften den 11. september 2001 med vært Jack Stockwell i hans radioprogram i Salt Lake City. LaRouches umiddelbare svar inden for få minutter på nyhederne om fly, der ramte tvillingetårnene, var at advare om, at Osama bin Laden ville få skylden for det, for derved at forhindre sandheden i at komme frem. Han sagde, at den globale finanskrisen skulle tages i betragtning, samt det faktum, at al-Qaeda blev skabt af Zbigniew Brzezinski og hans britiske mentorer i 1980'erne for at bekæmpe Sovjetunionen i Afghanistan. LaRouche havde i en webcast den 3. januar 2001 forudsagt, at Bush/Cheney-administrationen ville skabe en "Rigsdagsbrand" som et påskud for at sætte forfatningen ud af kraft, og pålægge nationen politistatsagtige foranstaltninger og føre krig rundt om i verden.

Helga Zepp-LaRouche tog derefter fat på det vanvid, der blev skabt i USA efter 11. september, som vækkede blodtørst efter hævn mod de påståede gerningsmænd i hulerne i Afghanistan, og tog fokus fra saudierne og deres britiske herrer, der havde planlagt og gennemført angrebet. Det der fulgte i 20 år, sagde hun, var den totale fiasko for de kombinerede militære styrker i alle NATO-nationer med at undertvinge 65.000 Taliban-krigere, mens de reducerede denne nation og flere andre

nationer i den islamiske verden til ruiner. William Binney, den tidligere tekniske direktør for 'World Geopolitical and Military Analysis and Reporting section' ved National Security Agency (NSA), påpegede senere på konferencen, at det militær-industrielle kompleks var løbet tør for påskud for deres eksistens med sammenbruddet af Sovjetunionen i 1991, men efter 11. september var de tilbage i 'business'.

Der er to muligheder for at reagere på tilbagetrækningen fra Afghanistan, sagde Zepp-LaRouche: Hævn, i traditionen med Madeleine Albright, der sagde, at 500.000 irakiske børns død i Irak-krigen var "prisen værd", eller Hillary Clinton, som glædede sig over mordet på Libyens Qaddafi. "Dette er barbari," sagde fru Zepp-LaRouche. Eller vi kan som en menneskelig race reflektere over systemets fiasko, der bragte os til denne katastrofale situation, og blive enige om at ændre det, afslutte verdens geopolitiske opdelinger i stridende stammer og gå sammen om at løse de problemer, menneskeheden står over for som helhed, som hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche, argumenterede for igennem hele sit liv. Hun gennemgik den forfærdelige tilstand for det aghanske folk efter 40 års krig, som dokumenteret af FN: 72% af befolkningen i fattigdom, mens yderligere 25% falder hurtigt, 10 millioner aghanske børn, der kræver humanitær bistand for at overleve, 1 million står over for akut underernæring – og alligevel har de vestlige lande og banker nægtet at give den nye regering adgang til landets egne midler og har indført sanktioner, der forhindrer mad, medicin, elektricitet og mere i at komme ind i landet. Er vi barbarer? Verdens nationer og institutioner skal handle, sagde hun, "ellers har vi ikke det moralske habitus til at overleve". Krigene i Irak, Libyen og Syrien var baseret på løgne, løgne der er blevet anerkendt som løgne, selv af dem der lavede dem – blandt andre Tony Blair, Colin Powell og Nancy Pelosi.

Der er en menneskelig måde at løse dette på, konkluderede hun. Mohandas Gandhi besejrede det britiske imperium gennem ikke-

voldelig modstand, og hjalp med at skabe de fem principper for fredelig sameksistens, der nu er kodificeret i FN-chartret som international lov. Martin Luther King forstod dette og burde have været præsident. Da splittelserne og stridighederne finder sted i USA, sagde hun, skal vi se efter et højere princip, der adresserer menneskehedens fælles mål, nationalt og internationalt. Tænk først på menneskeheden, ikke først på nationen frem for andre. Freden i Westfalen i 1648, der sluttede Trediveårskrigen, og hver historisk konfliktløsning var baseret på dette princip.

Den umiddelbare udfordring, fastholdt hun, er nødvendigheden af at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på Jorden. Hvilket nu bekræftes af de mutationer, der forårsager ødelæggelse i verden, hovedsagelig fordi store regioner i de mindre udviklede nationer er blevet nægtet både passende folkesundhedsfaciliteter og adgang til vacciner, som bliver hamstret i de avancerede nationer. Pandemien vil ikke blive besejret, medmindre den er besejret overalt, sagde hun.

William Binney, den tidligere tekniske direktør for NSA, der afslørede, at det system, som han og hans team havde designet til at udrydde kriminalitet og terrorisme fra verdens masseovervågningsdata, blev overtaget og brugt til at skabe den største overvågningsstat i historien under Bush/Cheney-administrationen. Han sagde, at ethvert håb om, at dette ville blive vendt, når Barack Obama blev præsident, blev knust, idet Obama sagde, at han ikke ville se tilbage, kun fremad – og ingen blev holdt ansvarlig for forbrydelserne mod forfatningen, men de fortsatte simpelthen. Binney sagde, at han fuldt ud støttede Helga Zepp-LaRouche i opfordringen til international enhed for menneskehedens fælles mål.

Terry Strada, den heltemodige leder af "9/11 Families and Survivors United for Justice Against Terrorism", talte til konferencen, som hun tidligere har talt til koncerter og konferencer i Schiller Instituttet, og beskrev den vigtige sejr, som hun og hendes organisation har opnået ved endelig at

rekruttere medlemmer af Kongressen til at fremlægge sit foreslæde lovforslag om frigivelse af alle 9/11-dokumenter – især den 10-årige FBI-undersøgelse af det saudiarabiske regimes rolle i at støtte angrebet den 11. september, hvilken hidtil har været holdt hemmelig for verden. Dette skridt fra Kongressen overbeviste sidenhen præsident Biden om at udstede bekendtgørelsen om at frigive alle dokumenter i løbet af de næste seks måneder. Vi vil se om det sker, sagde hun, men verden fortjener at kende sandheden.

Ray McGovern, der tjente i 27 år i CIA som ansvarlig for russisk efterretningsindsamling, holdt derefter en stærk tale om nødvendigheden af ~~at~~ vende den falske dæmonisering af alt russisk. Han henviste først til sin ven Julian Assange, der stadig er tilbageholdt i Hendes Majestæts Fængsel, Belmarsh, og reciterede 'Fangen', som ~~den~~ russiske digter Aleksandr Pushkin skrev, mens han var i fængsel og drømte om frihed, om en fange og en krage uden for cellen. Derefter, for at tage fat på de fanatiske misforståelser i Vesten om Rusland, beskrev han sit besøg i Moskva i 2016 med en amerikansk delegation for at fejre 75-årsdagen for Hitlers invasion af Sovjetunionen. Ved den lejlighed (og også til konferencen) reciterede han 'Vedrørende Krigens Grusomheder', som Nikolai Nekrasov skrev til gruppen, der omfattede russiske krigsveteraner og deres familier. Når en soldat dræbes i kamp, ~~skriver~~ digteren, er den person, der fortjener den største sympati, ikke konen eller vennen, der kan komme sig efter deres sorg, men moderen, som aldrig kan glemme, ligesom en grædepil aldrig kan løfte sine grene. Han forklarede, at Rusland har måttet lide over to århundreders besættelse under mongolerne, invasioner af svenskerne, af Napoleon, af nazisterne og mistede mere end 26 millioner sjæle i Den store Fædrelandskrig (2. Verdenskrig, red.). Han afsluttede med at konstatere, at langt de fleste amerikanske ledere aldrig har kæmpet i krig eller endda haft uniform på, og at trælse sætninger, såsom at Rusland er en "tredjestatsmagt" eller en "tankstation, der giver sig ud for at være et land" ikke

hjælper menneskeheden. Har Pushkin tanket benzin, eller Tjajkovskij eller Dostojevskij? Spurgte McGovern.

Helga Zepp-LaRouche tog fat i McGovern's bevægende præsentation og insisterede på, at hvis man vil forstå et land, skal man læse dets poesi og kende dets dybeste tankegang. Vi har faret vildt, især i løbet af de sidste 20 år, sagde hun, ikke kun ved at ignorere de fem principper for fredelig sameksistens, men ved at opgive civilisationernes dialog. Skaberne skabte mange forskellige kulturer, fordi de er smukke. Lyndon LaRouche blev internationalt beundret som en ægte patriot i USA, fordi han aldrig var arrogant, men ville kommunikere med deres kulturer.

Harley Schlanger, der gennem sin daglige blog på 'The LaRouche Organization'-webstedet er blevet en helt for tusinder af mennesker i alle dele af verden, beskrev, at langt de fleste aktiviteter, der foregår til minde om 11. september, ganske enkelt er banale. En kommentator, sagde han, havde den korrekte pointe i, at begivenheden vækkede hævntørst, hvilket passede godt til den politik, som eliten ønskede af andre årsager. Som et resultat sendte USA 7.000 af sine egne til deres død. Folk som Lindsey Graham og Nikki Haley, der argumenterer for at vi skal tilbage til Afghanistan for mere blod og hævn, er skøre, sagde han. Vi må se til poesi, musik og historie for at afstå fra hævn.

Fru Zepp-LaRouche afsluttede konferencen med at sige, at selv Kina-haderen Tucker Carlson har taget i betragtning, at Xi Jinping gør noget rigtigt, når børn begrænses til tre timer om ugen med de åndssvage internet-videospil, hvilket er en del af bestræbelserne på at orientere kinesiske unge imod kærligheden til viden. Den frygtelige middelmådighed i hele Vesten, sagde hun, ses i forvirringen mellem "liberal" og "frihed". Friedrich Schiller vidste, at frihed findes gennem nødvendighed, mens "alting går an"-mentaliteten, der gennemsyrer Vesten, er det modsatte af frihed. Vi må gå tilbage til de store skikkelselser i vores kultur, vores

forskere, vores digtere, vores musikere og derefter række ud til de store sind i andre kulturer – den klassiske musik i hver kultur, især da musik er et universelt sprog, der afspejler det menneskelige sinds universalitet. "Begynd at læse igen, tænk igen, om naturlov, reflekter over den kreative proces," sagde hun. "Kina og Rusland gør meget af den slags".

Dennis Speed, der ledede konferencen, afsluttede med at opfordre alle til at læse Dante Alighieris 'Commedia' (Den guddommelige Komedie) som en dedikation til 700-året for Dantes død i eksil den 14. september 1321. I Commedia beskriver Dante det "at fare vild" midt i livet, og rejser med digteren Virgil, først gennem Inferno, derefter skærsilden og videre til paradiset, hvor hver især opnåede en højere sindstilstand. Hvis vi skulle leve livet for de mennesker, der døde både på dagen den 11. september, og sidenhen på grund af disse begivenheder, så forestil jer et genrejst, udviklet og levende Afghanistan og andre omgivende nationer som et produkt af et genrejst og pulserende USA og andre nationer, der bliver bedre, fordi de ser denne nye vej. Det er arven vi bør forsøge at sikre, at historien kan notere vi efterlod denne gang.

Afghanistan kommentar: Korthuset falder af Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert, forfatter, lektor

20. august 2021 – (Facebook post) 20 års militær indsats i

Afghanistan, trillioner af Dollars, 43 danske soldaters liv og mange tusinder dræbte, flygtningestrømme m.m. Det er bare lidt af det, som egentlig skulle være kronen på værket, nemlig en bæredygtig afgansk stat med en moderne hær. På uger har det vist sig at være en illusion. Det hele væltede, som var det et korthus. Situationen minder påfaldende om situationen i Vietnam i 1975.

Diskussionen i medierne har handlet om, hvordan man får reddet mennesker ud af Kabul og om, hvorvidt Taliban er blevet mere moderat og moderne. Fint og relevant. Men vi skal vel have en debat om de store linjer, om hvordan vi i Vesten overhovedet agerer under for vores kultukreds. Vi mangler i den grad svar på de store spørgsmål. Hvorfor faldt den afganske hær totalt fra hinanden, den bestod af ca. 300.000 soldater med alt moderne militært udstyr? Hvorfor har de afganske soldater eller befolkningen ikke lyst til at kæmpe for den afganske stat? Og hvorfor flygtede præsidenten, Ashran Ghani? Og hvorfor støtter en stor del af befolkningen tilsyneladende Taliban?

Jeg har ikke de endegyldige svar. Men vi kan da se lidt langsigtet på tingene. Situationen kan da minde situationen for 30 år siden, da de sovjetiske styrker forlod Afghanistan i 1989. Jeg mødte tilfældigvis nogle sovjetiske soldater i Tadsjikistan, de var på vej hjem fra Afghanistan. De havde ingen illusioner. Men dengang holdt Kabul regeringen i det mindste stand mod islamisterne i over 2 år, før Mohammad Najibullah blev fjernet i 1992 og senere hængt. Men efter at de vestlige styrker begyndte at trække sig tilbage, har vi reelt ikke set nogen modstand fra den afganske hærs side. Skyldes det, at de ikke ser nogen grund til at kæmpe for en regering der fleste anser for at være korrupt? Hvis ja, hvorfor har vi så støttet disse regeringer. Præsident Ashraf Ghani flygtede – rygter siger med mange penge. Rygter siger også, at de løbende regeringer har været voldsomt korrupte. I medierne har vi hørt mere om korruption i Rusland end i

Afghanistan. En forklaring kunne også være, at mange afghanere modtog penge for at være soldater, men reelt ikke deltog. Eller at soldaterne ikke fik penge eller meget få. Hvorfor har efterretningsvæsenerne og forskellige institutter og tænketanke ikke kunne levere konkret viden om det?

Hvorfor har Taliban tilsyneladende ret stor opbakning i landet? Ikke i Kabul naturligvis, hvor der bor mange moderne og pro-vestlige afghanere. Men omkring 80 % af de 38 millioner indbyggere i landet er fattige bønder, som ser anderledes på det. Da Sovjetunionen invaderede Afghanistan i 1979, begyndte USA straks at støtte mujahedin bevægelsen, den kom fra hele Mellemøsten, ikke mindst fra Saudi Arabien og andre arabiske lande plus Pakistan o.a. De fik mange våben fra USA, og en af lederne var Osama bin Laden. Mujahedin'erne begyndte senere at kæmpe indbyrdes. Taliban var en ren afgansk, især pashtun bevægelse, som begyndte at skabe en vis form for orden i landet. Meget tyder på, at bønderne satte pris på, at udenlandske styrker blev jaget ud. Nej, jeg mener ikke, at Taliban var søde, men vi skal vide hvorfor en del afghanere støtter dem. Taliban sad ved magten indtil terrorangrebet i 2001 med islamistiske regler for kvinder om tildækning m.m. Men det var mange af bønderne formentlig ligeglade med. Så kom NATO landene med den hidtil største militæroperation. Opgaven var til at begynde med at finde Osama bin Laden, som angiveligt skulle befinde sig i Afghanistan. Taliban accepterede Osama bin Laden, men havde ikke noget med terrorangrebet at gøre. NATO-landene skulle fange og uskadeliggøre Osama bin Laden.

Men hvad skulle vores opgave ellers bestå i – i Afghanistan? I 2011 fandt amerikanerne Osama bin Laden, og dræbte ham. Vel at mærke i Pakistan. Hvad skulle vi så? Skulle vi indføre demokrati, sikre kvinders rettigheder, skulle vi yde humanitær bistand? Eller ville amerikanerne sikre, at der ikke kom en pro-russisk eller en pro-kinesisk leder til magten i Afghanistan? Eller var Danmark i Afghanistan, fordi vi ville

vise solidaritet med USA, og fordi det var vigtigt for os, at være afholdt i Washington? Hvis vi skulle opbygge et normalt demokratisk samfund, hvor var så projekterne, vejene, infrastrukturen, hospitalerne? Og hvor var analytikerne, efterretningsvæsenerne, som kunne give en nøgtern ikke-ideologisk vurdering af situationen i stedet for komiske Ali beretninger? Og hvorfor har det amerikanske efterretningsvæsen i øvrigt ikke delt sin viden om Talibans hurtige fremmarch med sine allierede?

Rækken af spørgsmål er lang. Jeg er ikke sikker på, at vi får svar på dem alle. Men det er blevet tid for refleksion over dels, hvorfor det gik galt og dels, hvordan vi skal ændre vores adfærd fremadrettet. For det første kunne man godt få den tanke, at det ville være en god idé for Danmark og andre NATO allierede at foretage egne vurderinger og ikke blindt tro på alt, hvad USA kommer med. Danmark og andre NATO-lande kommer til at fremstå som underdanige vasalstater.

For det andet kunne det være, at en gang for alle skulle lægge 1990'ernes fremherskende ideologi på hylden. Efter Sovjetunionens fald blev det en udbredt opfattelse i vestlige politiske kredse, at den vestlige liberale ideologi og tolkning var den eneste rigtige og universelle tilgang. Alle verdens lande skulle følge den angelsaksiske model og blive demokrater på samme måde. I og med, at Sovjetunionen var væk som ideologisk og militær stormagt var vejen banet for en verden i USA's billede. Grundlæggende var det en arrogant opfattelse, som ignorerer forskelle i kultur og historie. Hvad værre er, når man gennemfører dette projekt at eksportere demokrati med militær, går det som regel fundamentalt galt, ja disse aktioner fremmer i virkeligheden det de vil forhindre. Det er vanskeligt at komme til andre konklusioner efter Talibans lyn-sejr. Den vestlige ideologi gør os blind for virkeligheden i et land som Afghanistan. Mange af dem, NATO-alliancen støttede i Afghanistan, var i virkeligheden dybt korrupte narkosmuglere, som udnyttede bønderne. Ja selv den

amerikanske hær har formentlig været en del af narko-business. Det flød med penge til latterlige formål, og mange vestlige firmaer og også militærfolk har haft snablen nede i disse kasser. Hvordan kan det være anderledes, når der vælter penge ind over et fattigt land? Enkeltstående isolerede pigeskoler som prestigeprojekter gør ikke nogen forskel, hvis samfundet ellers er korrupt, og der mangler strukturer, som kan støtte op om det.

Jeg har venner, som har været udstationeret, ligesom jeg har undervist soldater, der skulle udstationeret i Afghanistan. Jeg er imponeret over deres beredvillighed til at kæmpe for det gode, selv med livet som indsats. I mange tilfælde har de opsøgt dialog med lokale og støttet projekter i overensstemmelse med vores nationale værdier. Men deres opgave har været principielt umulig. Og det er politikernes ansvar, ikke soldaternes.

Om fremtiden: Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at Afghanistan vil komme ind i kredsen omkring organisationen Shanghai Cooperation Organization, hvor Kina og Rusland spiller første violin. Rusland og Kina vil formentlig i endnu højere grad blive dominerende magter i Asien. USA's meget pinlige exit – og billedet af afghanere, der falder fra flyvende fly i døden på landingsbanen, vil blive symbolet på et inkompetent USA på vej ned. I SCO deltager både Iran, Pakistan, Indien, de centralasiatiske lande. Vi i Vesten kommer ikke uden om at tænke det igennem og efter min mening vannie os til, at verden ikke er vores alene. Der er andre lande og kulturer, som tænker anderledes, men som er effektive på deres egen måde. Vi er ikke verdens navle, som vi har troet i snart 500 år. Vi kan glæde os over det eller begræde det, men det er en realitet, som vi skal forholde os til.

USA har nedsat en kommission til at undersøge den civile opbygning. SIGAR, hedder den. Den sidste rapport er en sønderlemmende kritik af den amerikanske politik og korruption i Afghanistan. Bare vi havde sådan en i Danmark: [Klik her](#).

Jens Jørgen Nielsen er cand.mag. i idéhistorie og historie, tidligere nyhedskorrespondent (Politiken) i bl.a. Rusland og taler flydende russisk [og forfatter af flere bøger om Rusland og Ukraine]. Han er konsulent og underviser i kommunikation og kulturforskelle. Derudover er han kulturguide i bl.a. Polen, Irland og Tjekkiet og har tidligere arbejdet for FOA samt den danske ambassade i Estland. (kort biografi fra frydenlund.dk)

Ny dokumentar: Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk af Peter Møller

Udgivet af LaRouche-organisationen i USA den 17. august 2021.

Hvordan kineserne lærte om økonomisk udvikling fra Det amerikanske System, der var promoveret af Lyndon LaRouches organisation, som amerikanerne har glemt.

18. august 2021 – I går udgav LaRouche-Organisationen en ny dokumentar med titlen: „Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk”, som er et bidrag til at få USA til at deltage i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) og endelig løsrive sig fra det britisk centrerede, geopolitiske system. Videoen viser hvordan dette ikke blot er det rigtige at gøre, men at BVI er baseret på de samme principper der ligger til grund for det der historisk er kendt som det ’Amerikanske System’ – hvis USA afviser BVI, ville det dermed afvise sin egen historiske identitet.

Videoen begynder med fejringen af hundredårsjubilæet for Uafhængighedserklæringen i Philadelphia i 1876, som var centralt i udbredelsen af det Amerikanske System til resten af verden. Den viser adskillige eksempler på dette – blandt andet i Kina – og hvordan det Britiske Imperium manøvrerede for at stoppe denne eksistentielle trussel til deres maritimt dominerede kontrol over verdens begivenheder, ved at spille alle de nationer, som deltog i det, ud mod hinanden – en konflikt der er nu er kendt som 1. Verdenskrig.

Videre viser den genoplivelsen af det Amerikanske System, først med livsværket af Sun Yat-sen – grundlæggeren af det moderne Kina – og hvordan Deng Xiaoping – efter ødelæggelsen forårsaget af 2. Verdenskrig, den kinesiske borgerkrig og kulturrevolutionen – i hvert fald implicit, videreførte Suns vision for Kina, som derefter begyndte at udvikle sig til en moderne, industriel nation.

Med sammenbruddet af Sovjetunionen begynder Lyndon og Helga LaRouche en kampagne for Den eurasiske Landbro og opfinder navnet 'Den nye Silkevej'. Dette program, baseret på idéerne fra Henry C. Carey og det Amerikanske System, blev vedtaget af det kinesiske lederskab og genkendes i dag i af Bælte- og Vejinitiativets omsiggrubende succes.

Men spørgsmålet forbliver: Vil USA blive en del af dette "Amerikanske System"-initiativ, eller vil det afvise sin egen historiske identitet og fortsætte sin underdanighed til en britisk centreret, geopolitisk ideologi, der allerede er ved at bringe verden tættere og tættere på en krig, som kun få ville overleve længe nok til at berette om? Det kapitel er stadig ikke nedskrevet – et kapitel som vi alle spiller en mulig rolle i.

“Hvert træ i skoven vil falde”

Den 7. oktober 2020 (EIRNS) – Den 27. juli 2017 udgav LaRouche en rapport med titlen “Hvert træ i skoven vil falde”. Bill Binney, fhv. teknisk chef for USA’s NSA (Det Nationale Sikkerhedsagentur), havde da netop frigivet det kriminaltekniske bevis for, at historien om ‘russisk hacking’ af e-mails tilhørende det demokratiske partis nationale komite (DNC) og leveringen af disse e-mails til Julian Assanges WikiLeaks var et svindelnummer.

Binney beviste der slet ikke havde været et hack, men at det rent faktisk var en løk fra en insider, sandsynligvis en demokrat, der var rasende over, at DNC havde saboteret en af sine egne kandidaters (Bernie Sanders) præsidentkampagne, for at sikre nomineringen af en anden (Hillary Clinton).

Rapporten citerede Schiller-Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche: ”Vi er nået et punkt, hvor vi kan tilintetgøre hele Trump-Russiaagate svindelnummeret på begge sider af Atlanterhavet og skifte den strategiske dynamik fra defensiv til offensiv. Denne offensiv vil sige at begrave Wall Street og Londons morderiske spekulative system og bringe USA og Europa ind i et samarbejde med Kina og Rusland i Bælt og Vej-initiativet”.

Nu, mere end tre år senere, er disse træer endelig klar til at falde takket være indsatsen fra præsident Donald Trump og hans nye direktør for den nationale efterretningstjeneste John Ratcliffe, der er begyndt at frigive dokumenterne der beviser forbrydelsen. Det vigtigste i blandt de der blev frigivet tirsdag er den håndskrevne note skrevet af den korrupte John Brennan, Obamas CIA chef, blev skrevet efter at Brennan havde orienteret Obama om, at Hillary Clinton (i Brennans ord) havde godkendt ”et forslag fra en af hendes udenrigspolitiske

rådgivere, om at bagvaske Donald Trump ved at vække en skandale med den påstand, at Ruslands sikkerhedstjeneste var indblandet”.

Et andet frigivet memo, adresseret til tidl. FBI direktør James Comey og FBI agent Peter Strzok, to ledere af Russiagate kupforsøget, var fra en leder i en CIA indsatsrapport, som sagde, at Hillary Clinton havde godkendt en plan ”vedrørende præsidentkandidat Donald Trump og russiske hackeres underminering af valget, som en måde at distrahere offentligheden fra hendes brug af en privat e-mail server”. Obama var medvidende lige fra starten.

Som Trump tweetede i går ”Kan ikke forstå, at disse svindlere endnu ikke er blevet retsforfulgt. Ynkeligt!”. Men Trump skrev også i et tweet ”Jeg har for længst frigivet al information om Russia-fup skandalen. Desværre for vores land har folk handlet meget langsomt, især fordi det måske er den største politiske forbrydelse i vores nations historie. Agér nu!!”

Det er bemærkelsesværdigt at LaRouchePAC udstedte en underskriftindsamling i juni 2018 med titlen ”Præsident Trump: Offentliggør alle dokumenter og al information om britisk undergravning af din kampagne”.

Her har vi ikke blot med forbrydelser begået af Obama og hans efterretningstjenester at gøre, men med de vedblivende forbrydelser af folk i efterretningstjenesterne i dag.

På den ene side har vi tidl. CIA direktør og nuværende Udenrigsminister Michael Pompeo og hans kammerat forsvarsminister Mark Esper såvel som FBI direktør Christopher Wray, som sammen har gjort alt, hvad der stod i deres magt for at forpurre præsident Trumps forsøg på at afslutte de ”uendelige krige” og oprette venskabelige forhold med Rusland og Kina.

Da Pompeo var CIA direktør blev han, på Trumps opfordring, informeret af Bill Binney om svindelnummeret bag DNCs ”hacking historie”, men Pompeo sørgede for at Binneys bevismateriale

hverken nåede præsidenten eller massemedierne (som Præsident Trump kalder “the lamestream media”).

Så er der den nuværende CIA direktør, Gina Haspel, som var chef for CIA-basen i London fra 2014 til 2017, hvor hun hjalp til med at fremstille løgnene om Trumps ”hemmelige samarbejde” med Rusland. Chris Farrell fra Judicial Watch, og en tidligere militær efterretningsagent, udgav en rapport den 6. oktober ved navn ”Analyse: CIA direktør Gina Haspel og den britiske rolle i anti-Trump plottet” (<https://worldisraelnews.com/analysis-cia-director-gina-haspel-and-the-british-role-in-the-anti-trump-plot/>). Haspel mistænkes nu for at være nøglepersonen, der blokerer for Trumps gentagne krav om at frigive alle Russiagate-dokumenterne ”uden ændringer!” (som Trump understregede).

Trump er klar over sabotagen fra hans administration. Han har allerede åbent fordømt det ”militærindustrielle kompleks” og identificeret lederskabet af Pentagon som værende ansvarlig for ikke at adlyde hans ordrer om at bringe en ende på de ”uendelige krige”.

Han ser ud til at tøve med at smide dem og skurkene fra efterretningstjenesten ud inden valget. Men ligesom LaRouchePAC brød igennem med Bill Binneys afsløring af Russia-fupnummeret, bryder vi nu igennem med historien om militærkupplanerne, udklækket af det demokratiske partis lederskab og de generaler, som gav os de sidste to årtiers morderiske regimeskifte krige – bogstavelig talt har hundredetusindvis af folk over hele verden hørt forhenværende Oberst Richard Black dokumentere de kriminelle forberedelser til at fjerne præsidenten ved brug af magt.

Se ”En stærk advarsel om et forestående kup; opspor og arrestere de sammensvorne!”
<https://larouchepac.com/20200916/stark-warning-impending-coup-track-and-arrest-conspirators>

Faren for en global krig øges dagligt, så længe den ”femte kolonne” har frie hænder til at spille deres dødelige spil.

Trump arbejder på det, men som vi har set det før både på udenrigs- og indenrigsområdet bliver hans instrukser ofte ignoreret.

Nu da hele den kriminelle kabale og deres britiske partnere i stigende grad er afsløret af præsidenten for verdenen – som de også de sidste mange år er blevet udpeget og afsløret af LaRouche bevægelsen – er det op til den amerikanske befolkning, og folk med god vilje i resten af verden, at demonstrere over for præsidenten, at han har fuld opbakning til at ”vælte alle træerne i skoven”.

LaRouche   og   Trump: Afregningens time er kommet.

Den 5. oktober 2020 (EIRNS) – Den 6. oktober 1986, for 34 år siden, stormede 400 føderale og statsansatte politifolk ind i Leesburg, Virginia, ledsaget af indsatsklare privatejede kampvogne, opstillet af , Magalen Ohrstrom Bryant, efterkommer fra Middleburg, Virginia. Formålet var tilsyneladende at gennemføre en skandaløst overdrevet ransagelse af kontorer forbundet med Lyndon LaRouche.

De oprindelige retskendelser var ikke rettet imod LaRouche som person, i mangel på endog fabrikerede påskud. To medlemmer af LaRouches sikkerhedsteam blev arresteret, sammen med en fundraiser for LaRouche-bevægelsen, baseret på en anklage udstedt i regi af Robert Mueller, som på daværende tidspunkt var statsadvokat i Boston.

Det er den samme Robert Mueller, der ledte den grundløse heksejagt imod Donald Trump og dem der var tilknyttet præsidenten.

Dokumenter, som blev beslaglagt under ransagelsen, blev bragt til en militærbase, Henderson Hall ved Fort Myer, hvilket næppe er den normale procedure for at sikre dokumenter beslaglagt ved eftersøgninger.

Påskuddet for at agere således, at LaRouche-bevægelsen ellers, på en eller anden måde, ville bryde ind på en befæstet flådebasis og stjæle dokumenterne tilbage, var latterligt, og alligevel er det den årsag, som fremgår af de officielle dokumenter.

Senere viste det sig, at kampvognene kommanderet af Mrs. Bryants søn, Herb Bryants, i virkeligheden var blevet anskaffet af Oberst Tom Harvey, en militærassistent for vicepræsident George H. W. Bush.

FBI og politistyrker fra Virginia, inklusive en SWAT-specialstyrke (Special Weapons And Tactics), omringede gården, hvor Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche boede. Helikoptere kredsede gentagne gange ovenover. Pressen meddelte, at en væbnet indtrængen af gården var undervejs. LaRouche sendte et telegram til præsident Reagan og opfordrede ham til at grib ind, og pludselig trådte styrkerne, der havde omringet gården, tilbage.

Senere har regeringsdokumenter og vidneudsagn røbet, at man efterfølgende havde forsøgt at få en retskendelse til endnu en husundersøgelse af gården, men det blev aldrig til noget.

Vicesherif i Loudoun amt, Donald Moore, indrømmede mange år senere til en FBI-meddeler, at planen var at trænge ind på gården, fremprovokere en skudveksling og slå LaRouche ihjel.

Alt dette blev gjort imod folk, som tidligere statsadvokat Ramsey Clark passende karakteriserede som "boglige mennesker". Lyndon LaRouches ideer havde en dyb indflydelse på den amerikanske befolkning, og hans bevægelse voksede. Den hemmelige regering havde bestemt sig for at stoppe ham og hans bevægelse, ligegyldigt hvad der skulle til. Et dokument, efterfølgende frigivet under FOIA (lov om friheden til information) afslørede, at hele sagen blev iværksat på

baggrund af et krav fra den britiske regering.

USA har nu i fire år været utsat for et lignende, komplet ulovligt angreb på Donald Trump og hans tilhængere. Præsidentens og hans statsadvokat William Barrs bestræbelser på at standse det, der svarer til et koldt kup mod præsidentskabet for USA, er igen og igen blevet bremset af efterretningsfolk, der forsøger at skjule de forbrydelser de begik i en hård og hensynsløs indsats for at forhindre valget af Trump, mens de kæmper for at bevare den nationale sikkerheds- og økonomiske politik, som har ødelagt USA.

John Brennan, Obamas CIA-direktør, bevidnede i Kongressen, at briterne allerede i 2015 krævede, at Trump blev efterforsket. Dette krav var tydeligvis baseret på præsidentens ønske om at samarbejde med Rusland om at bekæmpet terrorisme og afslutte krige.

Søndag den 4. oktober sagde kongresmedlem Devin Nunes, højtstående medlem af Kongressens efterretningsudvalg, at han har set, hvad han kalder ”bevis på chokerende kriminalitet” blandt efterretningsstjenesterne, som arbejdede for Barack Obama.

Direktør for den Nationale Efterretningsstjeneste, John Ratcliffe, har beordret frigivelsen af dette bevismateriale. Andre beviser på kriminalitet, der allerede er blevet set af medlemmer af Kongressen, er blevet blokeret fra at blive delt med offentligheden under rubriken ”hemmeligstemplet”.

Nunes sagde, at efterretningssamfundet burde lukkes, hvis det fortsætter med at blokere Ratcliffes og andres bestræbelser på at frigive beviser på forbrydelser der er begået, og injurierende myter, som er blevet opfundet og spredt af en kontrolleret presse, i et forsøg på at forpurre Trumps præsidentskab

---

Franklin D Roosevelt's ufærdige projekt

Den 3. september (EIRNS) – Kinas præsident sendte i går Ruslands præsident en besked i anledning af fejringen af 75-året for afslutningen af 2. verdenskrig, som markerede nederlaget for fascismens svøbe, hvori han lovede "resolut at beskytte sejren under 2. verdenskrig" mod dem, der i dag ville rulle den tilbage. Præsident Xi Jinping opfordrede også hele det internationale samfund til at slutte sig til Kina og Rusland for at fremme "opbygningen af et samfund med en fælles fremtid for menneskeheden for at give fremtidige generationer mulighed for at nyde en verden med varig fred, universel sikkerhed og fælles velstand".

Disse prisværdige mål for hele menneskeheden – fred, sikkerhed, velstand – er en ret præcis gentagelse af FDRs mindeværdige fire friheder, der blev bekendtgjort i 1941, og som han også krævede indført overalt i verden.

Men hvordan kan dette gøres, når verden befinder sig ved et minut før midnat? Når rækken af amerikanske og NATOs militære provokationer mod Kina og Rusland kunne tippe over til faktisk krigsførelse i løbet af et øjeblik? Når den britiske marionetdukke, Mike Pompeo, i teatralsk raseri, forsøger at gennemføre en fuld økonomisk afkobling mellem USA og Kina og afviklingen af Bælte- og Vejinitiativet? Når COVID-pandemien fortsætter sin dødbringende march over planeten? Når præsident Donald Trump, og rent faktisk det amerikanske forfatningsmæssige system, forbliver i sigtekornet af et britisk kup?

"Vi må begynde ud fra en klar opfattelse af det niveau,

hvorfra der er en vej ud af dette," sagde grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, den 1. september", og

det er niveauet for Lyndon LaRouches løsninger, som han udviklede i løbet af det sidste halve århundrede". Denne fremgangsmåde vil lede drøftelserne i weekendens konference i Schiller Instituttet. Zepp-LaRouche sagde, at med dens fremtrædende talere fra hele verden er konferencen "lige nu en yderst vigtig platform til at ændre verdens dagsorden fra ekstrem konfrontation, forhåbentlig, at få tilstrækkelig mange til at forstå, at hvis dette fortsætter er vi på vej mod krig, og at vi er nødt til at erstatte den slags tilgang med dialog, samtale og samarbejde, der fører til gennemførelsen af Lyndon LaRouches politik".

Sejr er påkrævet inden valget

Den 25 august (EIRNS) – Demokraternes konvent i sidste uge demonstrerede for hele verden, at mindet om Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy er blevet fuldstændigt udsløttet fra grødhovederne i partiets elite, både de ældre 'boomere' og den narkotikaplagede yngre generation. Der var ingenting om FDR's store infrastrukturelle programmer, som skabte den elektrificerede nation, der var i stand til at frembringe "demokratiets arsenal", som besejrede fascismen. Der var heller ikke tilnærmedesvis en antydning af inspiration, som i JFK's erklæring om, at "Vi vælger at rejse til Månen i dette årti samt gøre de andre ting, ikke fordi de er lette, men fordi de er svære, fordi dette mål vil tjene til at organisere og målrette vores energier og færdigheder". I stedet for dette præsenterede det smuldrende Demokratiske Parti et racistisk portræt af "identitetspolitik".

Som Kamala Harris udtrykte det – giver vi folk chancen for at stemme på mennesker, der ”ligner dem selv”. Eller som manikæiske Joe udtrykte det: stem på mig, fordi: ”Jeg vil være en allieret med lyset, ikke med mørket.” (<https://da.wikipedia.org/wiki/Manik%C3%A6isme>, –red.)

Nancy Pelosi rasede i dag i medierne, i en tilstand af høj ængstelse, at præsident Donald Trump og hans tilhængere i Kongressen er ”statens fjender... indenlandske fjender”, der forsøger at ”skræmme folk fra at stemme”, og til at ”bifalde russisk indgriben i vores valg ved at tillade Putin at beslutte, hvem der skal være præsident i stedet for det amerikanske folk”.

Til anerkendelse for det Republikanske Parti, modvirkede de den første aften af deres konvent demokraternes racistiske ”identitetspolitik” med optimisme og tro på fremtiden. En række sorte valgte embedsmænd og personligheder pegede på præsident Trumps bekymring for den mest grundlæggende af de menneskerettigheder, der bliver nægtet mindretallene i USA – hvad FDR kaldte ”frihed for mangel”. Senator Tim Scott fra South Carolina lukkede konventet og drøftede ”mulighedszoner”, som han og præsidenten har lanceret i de indre byer i Amerika med det formål at skabe job og jobtræning for nationens ”glemte mænd og kvinder”. Han talte om ”udviklingen af det sydlige ’hjerte’ [af USA]” og pegede på sin valgsejr over sønnen til en berygtet racist og bemærkede, at hans bedstefar, der droppede ud af skolen i tredje klasse for at plukke bomuld, levede for at se sit barnebarn blive den første sorte mand, der blev valgt til Kongressen og derefter til senatet fra South Carolina. En anden sort valgt embedsmand, statsrepræsentant Vernon Jones, en demokrat fra Georgia, sagde, at det Demokratiske Parti ”ikke ville have, at sorte mennesker skulle forlade plantagen,” og roste Trump for at yde finansiering til de historiske sorte universiteter og for at gennemføre kriminalretsmæssige reformer samt for at forsvare politiet mod anarkiet på gaderne.

Matt Gaetz, en republikaner fra Florida, bemærkede, at Donald Trump er den første præsident siden Ronald Reagan, der ikke har startet en krig.

Men republikanerne har endnu ikke taget fat i de foranstaltninger, der kræves for at vende den eksistentielle trussel, som nationen og verden nu står overfor, som LaRouche-bevægelsen præsenterede i programmet: "The LaRouche Plan To Reopen the U.S. Economy: The World Needs 1.5 Billion New, Productive Jobs." (LaRouche-planen for at genåbne den amerikanske økonomi: Verden har behov for 1,5 milliarder nye, produktive job).

Ironisk nok har præsident Trump selv på forskellige tidspunkter taget fat på flere af de vigtigste punkter i dette program. Han forsøgte at afslutte de "uendelige krige", alt imens han forsøgte at opbygge venskab og samarbejde med Rusland og Kina. Men det var ikke kun demokraterne, der samarbejdede med den britiske efterretningstjeneste i "Russiagate" og nu "Chinagate" for at stoppe ethvert amerikansk venskab med Rusland eller Kina – de republikanske kredse, der omgiver præsident Trump – med udenrigsminister Mike Pompeo i spidsen – er lige så opmærksomme på at bryde denne indsats, at dæmonisere både Rusland og Kina og drive verden til randen af krig.

Trump må tage ved lære af Ronald Reagan, der brød med det britiske imperiums kontrollerede miljø for den imperialistiske opdeling af verden i øst mod vest, ved at arbejde med Lyndon LaRouche, og vedtage LaRouches forslag om at samarbejde med russerne (det daværende Sovjetunionen) om opbygning af et rumbaseret forsvar mod atomvåben, for dermed at "gøre kernevåben forældede", som Reagan udtrykte det i sin berømte tv-tale til nationen den 23. marts 1983. Hvis præsident Trump fulgte dette eksempel og accepterede LaRouche-planen om et møde mellem lederne af USA, Rusland, Kina og Indien, for at stå op imod det britiske imperiums "del og hersk" og tackle de mange trusler mod civilisationen, som menneskeheden står

overfor i dag, kunne disse problemer løses. Putin har foreslået en variation af LaRouches "fire magts-forslag", med et topmøde mellem de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, hvilket er blevet accepteret af alle fem ledere, men uden en bestemt dato.

Schiller Institutets konference, der er planlagt til 5.-6. september, vil være et eksempel på den slags samarbejde mellem nationer der er påkrævet, med en dagsorden der dækker hele spektret af den globale krise – strategisk, videnskabelig, økonomisk og kulturel. Mobiliser alle I kender til at deltage i denne virtuelle begivenhed. Tilmeld jer til konferencen: "På krigsstien mod Armageddon", eller "Et nyt paradigme blandt suveræne nationer, der er forenet af de fælles mål for menneskeheden?"

Hvis dette er den 'pandemiske depression', så genopliv LaRouches politik for at stoppe den

Den 10. august (EIRNS) – Denne uge markerer årsdagen for d. 15. august, 1971, da Præsident Richard Nixon blev overtalt til at ødelægge Franklin Roosevelt's valuta- og kreditsystem (Bretton Woods), hvilket sendte den industrielle sektor ud i ukontrolleret spekulation og lønnedgang i et halv århundrede. Lyndon LaRouche fordømte dette tiltag af Richard -"Jeg er nu en Keynesianer i økonomi"-Nixon, og sagde at det åbnede døren til en fascistisk nedskæringspolitik og økonomisk depression,

medmindre det blev forkastet. LaRouche besejrede en af verdens førende keynesianere angående dette tema i en debat på et universitet i december 1971, og satte sig for at ændre denne skrækkelige fejl ved at genoplive Roosevelt's oprindelige intention ved Bretton Woods – kreditter til teknologisk og industriel udvikling af Eurasien, Afrika og Sydamerika.

I de næste 45 år var dette hans livs arbejde, og det gjorde ham til en foragtet modstander af det finansielle imperium i City of London og Wall Street, og i særdeleshed – som Roger Stone betonede dette i LaRouches Politiske Aktionskomités webcast, d. 2. august – Bush-familien.

Denne uge, næsten som om de ønskede at markere denne dato, d. 15. august, bragte *Foreign Affairs* en hovedartikel under titlen "Den pandemiske depression: Den globale økonomi vil aldrig blive den samme igen"; et dybt pessimistisk indlæg af to af USA's "førende økonomer", Carmen Reinhart (Harvard Kennedy School) og Vincent Reinhart (cheføkonom for Bank of New York–Mellon). Deres idé om de centrale aktører i denne krise er, at "centralbankerne" forsøger at opretholde udlån, og "finanspolitiske myndigheder" øser ud af penge til husholdninger til forbrug; og de forventer at det vil tage mange år blot for at vende tilbage til verdensøkonomiens allerede faldefærdige niveau fra begyndelsen af 2020. De udelader fuldstændig Kinas voksende økonomi, samt deres Bælte- og Vejinitiativ for infrastrukturelle projekter.

Med hensyn til udviklingslandene demonstrerer to citater fra Reinhart og Reinhart ørkesløsheden i den nu konventionelle økonomiske tænkning i de store centralbankers verden. "G20-landene har allerede utsat gældsbetalinger for de fattigste 76 lande", skriver de. Men, "flere selvstændige låntagere er i dette år blevet nedgraderet af rating-agenturerne end i noget andet år siden 1980". Og deres konklusion, "løsningen", i den grad at de tillader en sådan for disse nationer, der er blevet desperate af den pandemiske depression? "Embedsmænd bliver

nødt til at fortsætte med finanspolitiske og monetære incitamenter."

Tilbage i august 1971, begyndte LaRouche, i grel modsætning hertil, at mobilisere for et topmøde – på den tid blandt Gruppen af de alliancefrie Lande – der tilsluttede sig hans foreslæde Internationale Udviklingsbank, som dog derefter blev saboteret af Henry Kissinger på vegne af City of Londons finansinteresser. Økonomierne kunne ikke blot genoplives, som LaRouches udviklingsplaner viste, men genskabes gennem store projekter i økonomisk infrastruktur, såsom Verdenslandbroen, med transport-, energi- og kommunikationskorridorer, der ville strække sig hen over kontinenterne.

Ved markeringen af den dag, hvor det Britiske Imperium gjorde en ende på Roosevelts Bretton Woods-system, samt erindringen om Lyndon LaRouches profetiske advarsler om konsekvenserne heraf, er et nyt sådant topmøde presserende.

Schiller Institutets præsident, Helga Zepp-LaRouche, har siden januar argumenteret for et topmøde, der, som et minimum, skulle involvere lederne fra USA, Kina og Rusland, for at erstatte disse landes faretruende konfrontationer med et samarbejde for et Nyt Bretton Woods, baseret på Roosevelts model. Ruslands præsident, Vladimir Putin, har været i gang med at organisere for et topmøde (ikke virtuelt, men i virkeligheden) blandt de lande, som grundlagde FN, hvilket i dag er Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Lyndon LaRouches plan for processen omkring et sådant topmøde blev formuleret for 38 år siden, denne måned, i et omfattende dokument, *Operación Juárez*, skrevet til den mexicanske præsident, José López Portillo: omorganisering af gælden, baseret på Alexander Hamiltons principper; nationalbank-kreditinstitutioner i hvert land; fælles kreditudstedelse fra de store nationer, som har til hensigt at eksportere kapitalgoder for udvikling; brugen af lynprogrammer indenfor rumforskning og videnskab som motorer for hurtig teknologisk

fremskridt.

Anvend disse principper fra LaRouche i en sådan proces omkring topmødet nu: Dermed kan truslen for konfrontation mellem stormagterne, såvel som den "pandemiske depression" hurtigt stoppes – begge på den eneste mulige måde.

Spændingerne tager til – ledernes topmøde er presserende

Den 26. juli (EIRNS) – Da sikkerhedspersonalet fra det amerikanske udenrigsministerium brød ind i det kinesiske konsulat i Houston, blot få timer efter 72 timers fristen for fraflytning udløb, rømmedes det amerikanske konsulat i Chengdu hurtigt for at overholde den gensidige frist på 72 timer, som Beijing pålagde mandag. Lederartiklen i Global Times spørger: "Hvor længe vil den nuværende kinesisk-amerikanske konfrontation fortsætte? Vil en ny kold krig tage form? Vil der være militære konflikter, og vil de mulige sammenstød udvikle sig til storstilet militær konfrontation mellem de to"? Man konkluderer: "Tragedierne i 1910'erne og 1930'erne må ikke gentages".

Schiller Instituttet sponsorerede indenfor de seneste tre dage to internationale fora med den tidligere tekniske direktør for NSA, William Binney, der gennemgik sit bevis for at efterretningssamfundets påstand om russisk indblanding i valget i 2016 var en skrøne, og forlangte en ende på NSA's overvågningsregime samt fængsling af gerningsmændene bag denne

kriminelle politik. Endvidere implicerede Binney også udenrigsminister Mike Pompeo i det fortsatte kupforsøg mod præsident Donald Trump og beskrev sin briefing til den daværende CIA-direktør Pompeo om bedrageriet med ”russisk indblanding”, hvilket Pompeo ignorerede, idet han i stedet godkendte Obama-etterretningsholdets løgn om, at Rusland hackede Demokraternes e-mails for at hjælpe Trump med at blive valgt. Hvis der herskede nogen tvivl om, at Pompeo er en del af kampagnen mod sin egen chef, blev det manet i jorden med hans rejse til London i sidste uge, hvor han gav fuld støtte til den nuværende hetzkampagne imod Kina, der ledes af de tidlige MI6-folk Richard Dearlove og Christopher Steele – selve bagmændene for det ‘russiske kupforsøg’ mod Trump.

Hvad angår Pompeos vilje til at risikere en atomkrig med Kina for at bevare det britiske imperiums imperialistiske magt, skal man lytte til hans ord i London: ”Og hvis vi ikke handler nu, kan vores børnebørn i sidste ende blive underlagt Det kinesiske Kommunistpartis nåde... Generalsekretær Xi er ikke bestemt til at tyrannisere i og uden for Kina for evigt, medmindre vi tillader det”. For en imperialistisk oligark udgør storstilet infrastrukturel udvikling gennem Bælte- og Vejinitiativet ”tyranni”.

Den anglo-amerikanske krigsfaktion presser stadig på for konfrontation med Rusland på trods af ’Russiagates’ tilnærmelsesvise sammenbrud. I både Washington og London beskylder militære ledere Rusland for at have affyret et ”våbenlignende projektil” i rummet (uden noget forsøg for at beskrive hvad et ”våbenlignende projektil” kan være), og bebuder derfor en revurdering af deres politik for militarisering af rummet. Ligesom med USA’s tilbagetrækning fra ABM-traktaten og INF-traktaten blev det i første omgang erklæret, at Rusland ”snyder” med traktaterne, hvilket retfærdiggør et fuldstændigt ophør af traktaten, og fører verden ind i et nyt våbenkapløb og potentiel militær konfrontation.

I tilfældet med Rusland fortsætter præsident Trump med at imødegå provokationerne fra sit eget kabinet gennem personligt diplomati, og foretog en lang telefonsamtale med præsident Vladimir Putin den 23. juli. Samtalen dækkede mange kritiske områder – vigtigst af alt: Planer for et topmøde mellem lederne af de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, der kan bringe præsidenterne Trump, Putin og Xi Jinping sammen. Præsident Trump har i mange afgørende situationer demonstreret, at hans personlige møder med potentielle modstandere kan tilsidesætte den konfronterende og provokerende politik fra hans kabinet og hans militær. Aldrig har sådant personligt diplomati været mere presserende. Det demokratiske Partis lederskab, inklusive deres patetiske sandsynlige præsidentkandidat Joe Biden, udgør langt fra et alternativ til det vanvittige anti-Rusland og anti-Kina-hysteri, men lover at være endnu hårdere end Trump-administrationen.

I mellemtiden er den af Det demokratiske Parti støttede opstand, der finder sted på gaderne i USA mod Trump og imod selve nationen, optrappet endnu mere i løbet af den sidste uge. Barack Obamas personlige rolle i orkestrering og tilskyndelse til disse Jakobinske bander er ikke fordækt – men simpelthen ”tredje akt” af Det demokratiske partis bestræbelser, efter ”Russiagate” og ”Ukraineagate”, på at vælte den amerikanske regering.

Den mangesidede krise, som civilisationen står overfor – pandemien, den økonomiske opløsning, den finansielle boble, truslen om omfattende hungersnød i Afrika, truslen om krig – kan ikke løses ”én for én”. ”LaRouche-planen til genåbning af den amerikanske økonomi – Verden har behov for 1,5 milliarder nye, produktive job” giver den omfattende løsning, der både afslutter farerne og iværksætter det nødvendige nye paradigme for menneskeheden. Det foreslæde topmøde for P5-lederne, der er aftalt, men uden en fastsat dato, er den minimale og essentielle struktur for at formidle denne akut nødvendige

proces.

Roger Stone talte åbent om Lyndon LaRouche, det britiske imperiums største modstander, og skydeskive for Robert Mueller

Den 13. juli (EIRNS) – En kronik i dag af EIR's Washington-korrespondent, William Jones, udgivet af Kinas Tv-station CGTN, trak den direkte linje fra britisk efterretningsvæsens fire år lange forsøg på at tvinge Præsident Donald Trump til at gå af – hvorunder Roger Stone kom under angreb – tilbage til de samme efterretningstjenesters fængsling og forsøg på at eliminere Lyndon LaRouche. Stone selv, som har sagt, at han lærte om Præsident Ronald Reagans interesse for LaRouches idéer, mens han ledte Reagans kampagne i New Hampshire i 1980, var selv ganske klar over forbindelsen. Han forstod, at Præsident Trump har været utsat for "LaRouche-behandlingen" fra de britiske og amerikanske efterretningstjenester; det er nu vigtigt, at præsidentens patriotiske støtter forstår dette, og at indflydelsesrige personer i Kina også forstår det.

Lyndon LaRouches program for et "stort udviklingsprojekt", den Eurasiske Landbro i 1989, og Helga Zepp-LaRouches arbejde, som førte til infrastruktur-platformen den Nye Silkevej og

Verdenslandbroen i dag, er alment kendt i Kina. Hvad der må forstås er, at LaRouche blev bagvasket og forfulgt – "seks veje fra søndag" (reference til C. Schumers "six ways from Sunday" – på et utal af måder - red.), iværksat af det britiske imperiums og USA's efterretningstjenester, fordi han udarbejdede forslag med henblik på udvikling til topmøder med stormagterne, blandt USA, Rusland, Kina og Indien. I 1980'erne arbejdede han direkte – og også bagkulisserne – for en amerikansk-sovjetisk aftale for at gøre en ende på atomkrigsterren under doktrinen for "gensidig garanteret udslettelse" ("mutually assured destruction", MAD), gennem en ny æra med udvikling af laser-lignende systemer, både indenfor anti-misilforvar og industriel udvikling i de underudviklede nationer.

Som Jones skrev på CGTN: "Stone har ofte selv refereret til den klassiske sag om operationer mod den nu afdøde økonom og mange gange præsidentkandidat, Lyndon LaRouche. LaRouche har spillet en central rolle i at få Præsident Reagan til at indføre hvad der blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (Strategic Defense Initiative, SDI).

"LaRouche – og Præsident Reagan – anså et sådant forslag som en fredspland, der ville have verden væk fra den nærtforestående atomare aftrækker under doktrinen for "gensidig garanteret udslettelse"... Præsident Reagans synspunkt var det samme som LaRouches.

Hvis et forsvar mod atomvåben kunne findes, ville en sådan teknologi kun blive udviklet i samarbejde med Sovjetunionen. Mens den officielle historie fremstiller SDI som et forsøg på at give USA en strategisk overhånd over russerne, indikerer et nyligt frigivet hemmeligstemplat National Sikkerhedsdirektiv, NSDD-172, underskrevet af Reagan selv i 1985, at præsidenten var klar til at forhandle med Sovjetunionen om at opbygge et fælles eller komplementært forsvarssystem for at beskytte begge nationer." (Betonning i det originale.)

Det var på det tidspunkt at Robert Mueller blev ansat til at retsforfølge Lyndon LaRouche.

LaRouches metode var at finde den overbevisende fornuftsmæssige fælles interesse for topmødeforhandlinger mellem tilsyneladende fjendtlige stormagter, som også skulle gavne resten af verdens nationer. Dette var i det mindste Præsident Trumps stærke intention, da han tiltrådte embedet i 2016, hvad angår Rusland og Kina. Et britisk anstiftet krigsparti har kæmpet for at forhindre dette, gennem et kup imod ham. Nu må denne proces for et topmøde påbegyndes indenfor de næste 60 dage, for at håndtere de enorme problemer med pandemien, det økonomiske sammenbrud i adskillige nationer samt en tydelig voksende trussel for et atomart våbenkapløb og atomkrig.

Og den kursændring, som kunne komme fra en sådan "overraskelse i september" i form af et topmøde, er også den eneste måde hvorpå Præsident Trump kunne genvælges. Han, og præsidenterne fra Rusland og Kina, bliver nødt til at forstå hvem deres fælles fjende er, og hvorfor denne, i mere end 40 år, forsøgte at ødelægge personen Lyndon LaRouche, hans navn og hans virke. Og, som Jones konkluderer, hvorfor Trump "burde gøre det til en pointe at rense Lyndon LaRouches navn".

P5-topmødet foreslået af Putin kunne være sidste chance – af Helga Zepp-

LaRouche

Den 12. juli (EIRNS) – Dette er den redigerede oversættelse af den ledende artikel fra den 11. juli, skrevet af Helga Zepp-LaRouche og bragt i det tyske ugemagasin *Neue Solidarität* den 16. juli 2020.

Menneskeheden er for tiden konfronteret med en hidtil uset udfordring: Har vi den moralske habitus til at overleve? Dette altafgørende spørgsmål hænger sammen med, hvorvidt tilstrækkeligt mange hovedaktører på verdensscenen er i stand til at hæve deres tankegang til et højere niveau af fornuft i tide, eller om de vil klynge sig til deres respektive ideologier og handlingsmønstre. I sidstnævnte tilfælde truer den ekstreme spænding, der følger af kombinationen af optrapningen af coronavirus-pandemien, nedgangen i den fysiske økonomi, det systemiske kollaps af finanssystemet og den voksende geopolitiske konfrontation blandt stormagterne, med at føre til et sammenbrud, som kunne udvikle sig til socialt kaos og en ny verdenskrig.

Hvad der er behov for nu, er ikke en mangfoldighed af små skridt og foranstaltninger til at tackle alle de forskellige kriser, men et veritabelt ‘Grand Design’, realiseringen af en vision for menneskehedens fremtid med en omfattende løsning, hvor der tages hensyn til hele menneskehedens interesser. Åbningen for denne mulighed er relativ kortvarig. I januar i år foreslog den russiske præsident Vladimir Putin et topmøde mellem statsoverhovederne for de fem permanente medlemmer (P5) af FN’s Sikkerhedsråd. USA, Kina, Frankrig og Storbritannien er allerede enedes om at holde et sådant topmøde. Putin understregede, at formålet med dette topmøde, 75 år efter afslutningen af 2. verdenskrig, skal være at etablere en fredsorden – at sikre at en lignende katastrofe aldrig mere indtræffer.

Den dramatiske krise i forbindelse med pandemien og den

efterfølgende nedgang af realøkonomien, kombineret med faren for et verdensomspændende systemisk finansielt sammenbrud, udgør en enestående mulighed for at skabe grundlaget for en ny verdensøkonomisk orden baseret på et nyt Bretton Woods-system. Et Bretton Woods-system i overensstemmelse med Franklin D. Roosevelt's oprindelige intention om at overvinde underudviklingen i udviklingslandene, og skabe grundlaget for fred ved at forbedre levestandarden for alle mennesker på denne planet.

I et web-interview den 8. juli med 'Center for National Interest' understregede den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, den vigtige rolle, som et sådant topmøde kan have som et alternativ til scenarier med uforudsigelige konsekvenser:

"Vi har videregivet vores forslag til dagsordenen til vore partnere. De inkluderer centrale spørgsmål, der påvirker global politik, sikkerhed og økonomi...

"Verden er nødt til at etablere et demokratisk system med relationer, der bygger på princippet om udelelig sikkerhed, lige muligheder for udvikling og søgen efter en afbalancering af interesser mellem deltagerne i international dialog".

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov understregede i en tale den 10. juli til 'Primakov Readings'-forummet, at et af punkterne på dagsordenen for P5-topmødet må være uantageligheden af atomkrig:

"Vi... er især bekymrede over amerikanernes afvisning af at bekræfte det grundlæggende princip om, at der ikke kan være nogen vindere i en atomkrig, som derfor aldrig må slippes løs. Selvfølgelig vil vi fremme dette emne – uantageligheden af en atomkrig, umuligheden af at vinde en sådan – i forbindelse med det kommende topmøde mellem de fem".

Ambassadør Antonov citerede også Putins tale ved paraden på 'Sejrsdagen' den 24. juni:

"Vi forstår vigtigheden af at styrke venskab og tillid mellem nationer, og er åbne for dialog og samarbejde om de mest presserende spørgsmål på den internationale dagsorden. Blandt dem er oprettelsen af et fælles pålideligt sikkerhedssystem, noget som den komplekse og hurtigt skiftende moderne verden har brug for. Kun i fællesskab kan vi beskytte verden mod nye farlige trusler".

En verdensomspændende 'New Deal'

Den uventede meddelelse fra den britiske premierminister Boris Johnson om hans hensigt om at gennemføre et investeringsprogram i traditionen fra præsident Franklin Roosevelt, det vil sige en 'New Deal' (selv om det nævnte beløb på 5 mia. pund kun er et lille første skridt i den rigtige retning), tilvejebringer et meget nyttigt fælles 'fodslag' med de fire andre statschefer, som alle tidligere har henvist til Roosevelt.

Hvad der er brug for i dag, er netop Roosevelts program fuldt ud: Glass/Steagall-bankopdeling, en industriel udviklingsplan – denne gang i global størrelsesorden – en 'New Deal' for hele verden – og et kreditsystem, en Ny Bretton Woods-aftale. Et af de første skridt bør være internationalt samarbejde om at udvikle et verdensomspændende sundhedssystem – dvs. et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land – mindst til den standard som Kina demonstrerede i Wuhan under bekæmpelsen af udbruddet af pandemien.

Dette topmøde, der skal finde sted senest i september, vil med stor sandsynlighed være den sidste chance for at skabe et tillidsfuldt grundlag for en strategisk nyorientering af internationale relationer mellem atombevæbnede magter, som kan sætte kursen for at overvinde den globale økonomiske krise. Hvis denne mulighed glipper, truer ikke alene den giftige tone, der er blevet anslået mellem især USA og Kina, med at eskalere til en uoprettelig konflikt, alt imens den truende fare for en anden bølge af pandemien efterfulgt af fornyede

økonomiske nedlukninger kunne smadre den sociale fred fuldstændig i mange af de berørte lande.

‘Leibniz Instituttet for Økonomisk Forskning’ (IWH) i Halle har advaret om, at virkningerne af den første nedlukning af Tyskland vil føre til en bølge af konkurser, som igen vil skabe vanskeligheder for adskillige sparekasser og for banker med tilgodehavender i størrelsesordenen hundredvis af milliarder. En sådan ny bankkrise ville sidenhen blive efterfulgt af en endnu dybere recession, advarer instituttet. Og Tyskland er stadig i en relativt stærk position.

Diskussionen indenfor den transatlantiske nyliberale elite er formet af antagelsen om, at der under disse omstændigheder vil komme et kraftigt fald i de internationale aktiemarkeder på mindst 20-30% og en stigning i dødeligheden fra en anden bølge af pandemien, som vil blive lagt præsident Donald Trump til last. Dette vil garantere etablissementets intention om at sikre hans nederlag ved valget i november. I betragtning af den ubarmhjertige kampagne, som kræfterne i det britiske imperium har gennemført i tre og et halvt år i deres kupforsøg – fra “Russiagate”-svindlen til proceduren med rigsretssag og det nuværende vanvid med ødelæggelse af statuer – vil City of London og Wall Street sandsynligvis ikke tøve med at lade et sådant kraftigt fald på aktiemarkederne finde sted.

Selvom præsident Trump i de tidlige stadier af udbruddet af coronavirus-pandemien roste den kinesiske regerings energiske indgriben i byen Wuhan og Hubei-provinsen, og understregede sit venskab med præsident Xi Jinping, ændrede han holdning fra den 18. april og gik derefter – fra 30. april – over til at beskydde Kina for spredningen af virusset på verdensplan. Denne påstand blev først fremsat af de tidlige chefer for MI6, Sir John Sawers og Sir Richard Dearlove, og Henry Jackson-selskabet i London, som i en åbenlys provokation udfordrede Kina til at betale 9 billioner dollars i erstatning! Det er blevet afvist som ubegrundet selv af amerikanske medicinske eksperter. En WHO-delegation er i

øjeblikket i Wuhan for at undersøge virussets oprindelse og pandemiens kronologi.

Det britiske imperium er ude i tovene

De samme britiske imperialistiske kræfter, som står bag kupforsøget mod præsident Trump, betragter hans hensigt om at etablere gode forbindelser med Rusland såvel som hans oprindeligt positive forhold til præsident Xi som en dødbringende trussel mod deres geopolitiske interesser – og har nu i årevis i stigende grad bestræbt sig på at begrænse Kinas fremgang. Det er motivet bag Pentagons ‘Nationale Forsvarsstrategi’-dokument fra 2018, der definerer Kina og Rusland som de største strategiske rivaler i “stormagtskonkurrencen”. Forsvarsminister Mark Esper understregede denne politiske orientering i en ‘Meddelelse til Styrken’ den 7. juli, hvor han sagde, at Kina skulle gøres til “den løbende trussel” i “alle vores skoler, programmer og uddannelser”.

Det britiske imperiums politik – præget af det Britiske Østindiske Kompagni og dets koloniale politik, opiums-krigene mod Kina, Prins Philips Verdensnaturfonden og nu om dage Mark Carneys ‘Green New Deal’ – har været baseret på malthusiansk befolkningsreduktion. Ud fra dette synspunkt gør Kinas ‘Nye Silkevejs’-politik – som for første gang giver udviklingslandene muligheden for at overvinde underudviklingen – dem til en “strategisk konkurrent”. Og selvfølgelig er der konkurrence mellem disse systemer.

Når man ser på verden ovenfra, er det klart at samarbejde mellem de to største økonomier i verden, USA og Kina, er uomgængeligt, hvis menneskeheden skal overvinde denne pandemi og andre forestående pandemier, såvel som sult, fattigdom og underudvikling i den såkaldte Tredje Verden. Set fra det britiske imperium – dvs. de oligarkiske finansielle interesser, der baserer sig på at maksimere fortjenesten for deres egen klasse, og befolkningskontrol for alle andre – har

det siden det Britiske østindiske Kompagnis Thomas Malthus' tid haft topprioritet at forgifte det amerikansk-kinesiske forhold.

Den russiske udenrigsminister Lavrov har netop advaret om, at USA's tilbagetrækning fra nedrustningstraktaterne har øget risikoen for en global atomkonfrontation markant. Og han har sagt, at han håber at denne eskalering ikke når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi har for sit vedkommende udtrykt sin bekymring for, at forbindelserne mellem USA og Kina har nået det laveste punkt siden etableringen af forbindelser mellem de to nationer.

Topmødet mellem de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som præsident Putin har foreslået, er sandsynligvis – af alle de her nævnte grunde – den sidste chance for at sætte et helt andet program på dagsordenen, for at forhindre at de stigende følger af pandemi, sult, økonomisk sammenbrud og et finansielt krak vil gå deres gang. Hvis ikke denne kurs forandres, kan krigsfaren, som følge af det deraf hurtigt efterfølgende kaos, blive ustoppelig.

Alle mennesker med god vilje og alle lande over hele verden bør betragte det som værende i deres egen interesse at gøre sit yderste for at støtte dette topmøde.

Alternativet til en mørk

tidsalder og tredje verdenskrig

Introduktion til Helgas tale:

DENNIS SPEED: Mit navn er Dennis Speed, og jeg vil byde jer velkommen til dagens internationale konference og webcast.

Vi vil begynde dagen med et videoudklip med den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, fra 2011. Han var hovedtaler på et panel ved en konference i Schiller Institutet – det var i Tyskland – og navnet på panelet ved denne lejlighed var: "At redde vores civilisation fra afgrunden: Klassisk kulturs rolle. En nødvendighed for menneskeheden."

LYNDON LAROUCHE (uddrag): Hvad er det ved mennesker som gør, at de ikke bare er endnu en dyreart, klar til at blive slagtet (at uddø) når deres tid er kommet?

Svaret er et lidet kendt spørgsmål. De fleste mennesker har ikke den fjernehste idé om hvad svaret er! Rent faktisk er vores samfund styret af folk, der ikke har nogen som helst idé om hvad menneskeheden er! Det eneste de kan finde på, er en eller anden beskrivelse af et slags dyr, med dyriske karaktertræk af nydelse og smerte og lignende, som måske kontrollerer dette dyrs adfærd...

Navnet for den specifikke kvalitet, som vi kender fra mennesket, og som ikke eksisterer i nogen anden kendt levende art: Det er en egenskab af kreativitet, der er absolut enestående i menneskeheden. Og hvis man ikke er kreativ, og hvis ikke man forstår kreativitet, så har man endnu ingen billet til overlevelse! Fordi kreativitet vil ikke redde dig, medmindre du bruger den.

DENNIS SPEED: Lad mig sige noget om Schiller Instituttet, og hvad vi har gjort med denne række af tre konferencer, som begyndte i april dette år. Disse konferencer var viet til idéen om at skabe et firemagts-topmøde – Rusland, Kina, Indien og USA. Der er forskellige processer, der allerede har været i stand til at bevæge sig i denne retning. Faktisk er der, blandt de mange ting som vi vil snakke om i dag, et nyt forslag, som blev fremsat af Præsident Vladimir Putin fra Rusland, i denne retning [for et topmøde med de 5 permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd: USA, Rusland, Kina, Storbritannien og Frankrig –red.]... Idéen om et firemagts-topmøde er ikke eksklusiv. Det betyder ikke at andre ikke kan involvere sig...

Lad mig også sige, for især folk i USA, at krisen, der har påkaldt sig folks opmærksomhed, som udstillet i den sociale og politiske krise i Amerikas gader, er blot ét udtryk for en bredere, international proces. Og det er grunden til, at vi i dag begynder med det første panel for at give dette bredere overblik, og tillade dig og andre at blive en del af en international operation for at forandre denne situation...

Helga Zepp-LaRouche er grundlæggeren af Schiller Instituttet – det var tilbage i 1984. Hun er selvfølgelig også hustru til den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, som døde i februar 2019. Hun spillede en vigtig, afgørende rolle i en række samtaler og dialoger med den kinesiske regering i perioden fra 1993 til 1996; som påbegyndte den proces, der blev til det vi nu kalder den Nye Silkevej. Og vi er glade for og stolte over at præsentere hende til jer nu, for at tage denne dialog op igen. Panelet som helhed har titlen: "I stedet for geopolitik, en ny form for statsmandskunst". Så, det er altid en ære at præsentere Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHÉ: Efter denne svære start er jeg så meget desto gladere for endelig at have forbindelse til jer. Og jeg vil tale om alternativet til en mørk tidsalder eller faren for

en ny verdenskrig. Og selvom det for de fleste på dette tidspunkt er utænkeligt, så...[mangler lyd] ...medmindre vi på relativt kort sigt lykkes med at erstatte det håbløst bankerotte finanssystem med et New Bretton Woods-system, nøjagtigt som oprindeligt tilsigtet af Franklin D. Roosevelt, det vil sige skabe et kraftigt instrument til at overvinde underudviklingen i den såkaldte udviklingssektor.

Jeg ved ikke, om I hørte, hvad jeg sagde før, fordi der var nogle tekniske problemer, men jeg sagde, at selvom de fleste ikke kan forestille sig at det kan forekomme, så truer verdens nuværende orientering mod stadig flere konflikter, både internt i mange stater i verden, men også på et strategisk niveau, med at eskalere til en stor ny verdenskrig, en tredje verdenskrig, som på grund af eksistensen af termonukleare våben ville betyde udryddelse af den menneskelige art; det "store drab", omend det er ment på en lidt anden måde end vi netop hørte Lyn på dette videoklip.

Selvom det er helt forbløffende, hvor mange vildledte mennesker der stadig mener, at COVID-19-pandemien enten ikke er værre end influenza, eller blot er en konspirationsteori af Bill Gates, er det langt mere sandsynlige perspektiv desværre, hvad epidemiolog Dr. Michael Osterholm har sagt: at vi stadig har en utrolig lang vej foran os. Indtil nu er 10 millioner mennesker blevet inficeret, en halv million er døde af COVID-19, og vi har stadig ikke nået toppen af den første bølge. De så godt som ikke-eksisterende sundhedssystemer i mange udviklingslande er allerede håbløst overbelastede. Pandemien har hensynsløst afsløret det faktum, at det neoliberaløkonomiske system ikke kun afhænger af billig produktion i den såkaldte Tredje Verden, men har skabt slavelignende arbejdsbetingelser selv i USA og Europa, som det kan ses af udbruddet af virusset på de mange slagterier i Europa og USA.

Den økonomiske nedlukning har sat fokus på skrøbeligheden i det der kaldes "globalisering". I USA forsvandt ca. 40

millioner job på tre måneder; på utrolig vis pumpede centralbankerne over 20 billioner dollars ind i det finansielle system, og forskellige regeringsstøtteprogrammer kunne dårligt nok dække de tidsindstillede bomber, der stadig tikker indtil udløbet af de kortvarige arbejdsprogrammer. IMF forventer i øjeblikket, at den globale produktion vil falde med 4,9% i år, og kun Kina forventes at have en stigning i produktionen på 2%, hvilket naturligvis er meget mindre end det plejer at være, men ikke desto mindre er voksende. Sektorer som flytrafik, forplejning, turisme, bilindustrien, har lidt store fald, nogle af dem på lang sigt, men også et stort antal mellemstore virksomheder frygter, at de ikke vil overleve en anden bølge og en anden økonomisk nedlukning. Resultatet ville være en enorm stigning i arbejdsløshed, fattigdom og prisdeflation, mens centralbankernes likviditetspumpe samtidig skaber hyperinflationsbobler. Redninger af store systemiske virksomheder og banker såvel som politisk eksplorative redningspakker vil være yderligere desperate muligheder for regeringer at gennemføre, men vil ikke kunne forhindre et sammenbrud af det globale finanssystem. Et styrt ned i kaos og anarki ville følge.

I mellemtiden ville en fortsættelse af den nuværende politik ikke alene føre til øgede dødsfald som følge af pandemien, men vil absolut ikke gøre noget for at imødegå sultkatastrofen, som David Beasley fra Verdens Fødevareprogram advarer om snart vil tage livet af 300.000 mennesker om dagen.

Dem der muligvis mente, at en mørk tidsalder kunne udelukkes i vores moderne tid, befinner sig i et realitetschok. Og sidst, men ikke mindst, den hedonisme, der udøves af demonstranter, der forveksler frihedsprivilegier med frihed, minder om flagellanterne og beskrivelserne fra det 14. århundrede, som de er fremstillet i Boccaccios skrifter og Brueghels malerier.

På denne baggrund kan det forventes, at forsøgene – der oprindeligt blev anstiftet af de britiske hemmelige tjenester

– på at fjerne præsident Donald Trump fra embedet ved et kup, rigsretssag eller mord – sådan var overskriften på den britiske publikation The Spectator, den 21. januar 2017 – eller ved et "Maidan"-kup, som præsident Putin advarede om i 2016 – disse vil blive intensiveret. Iscenesættelsen af forargelsen som følge af mordet på George Floyd, foretaget af voldelige grupper finansieret af George Soros, er en del af denne kampagne. Årsagen til den ubarmhjertige fjendtlighed fra det neoliberalte etablissement og de etablerede medier på begge sider af Atlanterhavet mod Trumps efter hans, for dem, uventede valgsejr, var, og er stadig, den intention han udtrykte i begyndelsen af sin valgperiode om at etablere gode forbindelser med Rusland og et godt forhold til Kina. Og selvfølgelig Trumps løfter om at afslutte sin forgængeres "uendelige krige" og at bringe amerikanske tropper hjem.

Hvad der derefter fulgte, var en tre og et halvt års heksejagt mod Trump. Krigsråbet "Rusland, Rusland, Rusland", baseret på årsager, for hvilke der ikke eksisterer skyggen af bevis, blev efterfulgt af et forsøg på en rigsretssag, efterfulgt af det ikke mindre ondsindede krigsråb "Kina, Kina, Kina", skønt der er lige så lidt hold i anklagerne mod Kina, som der var i Russiagate.

I løbet af alt dette var repræsentanterne for det neoliberalte system ikke så meget som et øjeblik parate til at overveje, at det var de brutale konsekvenser af deres egen politik for størstedelen af befolkningen på verdensplan, der udløste den globale bølge af social protest, der inkluderer Brexit og Trumps sejr, såvel som masseprotester over hele verden fra Chile til de 'gule veste' i Frankrig. Men denne elite er aldrig interesseret i at opdage sandheden, kun i at kontrollere den officielle politiske fortælling i overensstemmelse med Pompeos princip, som han forklarede i sin tale i Texas: "Jeg var CIA-direktør. Vi løj, snød, stjal ... vi havde hele uddannelsesforløb i det".

NATO's officielle fortælling om Ruslands angiveligt stigende

aggressivitet, beskyldningerne om ”med magt at drage grænser i Europa igen”, nævner naturligvis ikke de brudte løfter, der blev givet til Gorbatjov, om at NATO aldrig ville udvide sine grænser helt til Ruslands grænser, og den forudgående farverévolution, der kan beskrives som en krigshandling, og til sidst kuppet i Kiev med den åbne støtte fra Victoria Nuland, der udløste folkeafstemningen på Krim som reaktion.

Kinas ”forbrydelse” er ikke kun, at man har løftet 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdom, og ved hjælp af en økonomisk politik, der er baseret på videnskabelige og teknologiske fremskridt og en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, er blevet den næst mægtigste økonomiske nation, og på visse teknologiske områder, såsom højhastigheds-jernbanesystemer, nuklear fusion, aspekter af rumforskning og 5G-telekommunikation, allerede den førende. Derudover er Kinas tilbud om samarbejde omkring Den nye Silkevej og Bælte- og Vejinitiativet den første reelle mulighed for udviklingslandene siden kolonialismens tid for at overvinde fattigdom og underudvikling ved at bygge infrastruktur.

NATO’s reaktion på, at Kina genvinder sin rolle som en førende nation i verden, en rolle den spillede i mange århundreder af sin 5.000-årige historie, har været global ekspansion til Indo-Stillehavsregionen. Dette er det stof, som verdenskrige er gjort af. Og alligevel er det nøjagtigt den retning, som NATO’s generalsekretær, Jens Stoltenberg, har angivet i sin oversigt for ”NATO 2030”, som han netop præsenterede på en videokonference med Atlanterhavsrådet og den tyske Marshall-fond. Den tyske forsvarsminister, Annegret Kramp-Karrenbauer, deltog i et andet webinar sidste onsdag sammen med Anna Wieslander, direktør for Atlanterhavsrådet for Nordeuropa; Wieslander citerede under åbningen af begivenheden Lord Ismay, NATO’s første generalsekretær, der sagde, at formålet med NATO er ”at holde russerne ude, amerikanerne inde og tyskerne nede”. Men AKK (som hun kaldes) forstod tilsyneladende ikke engang fornærmelsen i disse bemærkninger.

Det geopolitiske scenarie for et globaliseret NATO, der åbent er designet til at orkestre NATO til det britiske imperiums formål, baseret på Det britiske Statssamfund, Commonwealth, og som også ville indfange EU til at spille denne rolle, og endelig ville spille Indien ud mod Kina, må afvises totalt af alle, der har interesse i at opretholde verdensfreden.

Præsident Putin har netop i anledning af 75-årsdagen for afslutningen af 2. Verdenskrig skrevet en slående artikel om forhistorien til Anden Verdenskrig samt forløbet af denne krig, og opfordret alle nationer til at offentliggøre alle de indtil nu hemmeligholdte historiske dokumenter fra den tid, således at menneskeheden, ved at studere årsagerne til den hidtil største katastrofe i menneskehedens historie, kan lære lektien for at undgå en endnu større katastrofe i dag. Putin skriver i en meget personlig tone; han taler om lidelsen i sin egen familie, om den enorme betydning som den 22. juni har for den russiske befolkning, dagen hvor "livet næsten går i stå", og hvorfor den 9. maj, årsdagen for sejren i Den store patriotiske Krig, hvor 27 millioner russere mistede deres liv, er Ruslands vigtigste mærkedag. Men den indirekte besked er også, at lige som Sovjetunionen besejrede Hitlers Tyskland med en gigantisk indsats, vil det russiske folk aldrig overgive sig til fornyede trusler. Ligesom Napoleon gennem en lang forsvarslinje blev ført ind i den ugæstfri russiske vinter, og hans hær til sidst blev så godt som udslettet, muliggjorde evakueringen i 1941 af befolkningen og industrikapaciteten mod øst, at Sovjetunionen kunne overgå nazisternes militære produktion på kun halvandet år.

Men også Versailles-diktatets kortsynethed, støtten til Hitler fra medlemmer af aristokratiet og etablissementet på begge sider af Atlanterhavet, og frem for alt München-aftalen, der i Rusland simpelthen kaldes "München-forræderiet" eller "München-sammensværgelsen", betragtes som den egentlige udløser af Anden Verdenskrig. Fordi det var ved den lejlighed, at ikke alene eftergivenhedspolitikken for Hitler, men hvor

også den fælles opdeling af byttet fandt sted, såvel som den iskolde geopolitiske beregning, at fokuseringen af Hitlers Tyskland mod øst uundgåeligt ville føre til at Tyskland og Sovjetunionen ville sønderrive hinanden.

Hvad er ifølge Putin det vigtigste budskab til nutiden ved studiet af Anden Verdenskrig? At det vigtigste var undladelsen af at påtage sig opgaven med at skabe et kollektivt sikkerhedssystem, der kunne have forhindret denne krig! Putins artikel slutter med en presserende påmindelse om topmødet for statsoverhovederne for de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som han har foreslået siden januar, og som netop skulle tage fat på disse principper for, hvordan man opretholder verdensfred og overvinder den verdensomspændende økonomiske krise.

Det vigtigste aspekt i denne forbindelse er, at dette format vil sætte USA, Rusland og Kina omkring samme bord for at forhandle de principper, der skal danne grundlaget for international politik, hvis menneskeheden skal undgå at udslette sig selv! Og i går sagde Emmanuel Macron efter en lang telefonsamtale mellem Putin og den franske præsident, at han går ind for et Europa fra Lissabon til Vladivostok, hvilket ikke alene åbner perspektivet for en integration af Den europæiske Union, Den eurasiske økonomiske Union, Bælte- og Vejinitiativet, men også etablering af en fælles sikkerhedsarkitektur baseret på fælles økonomiske interesser.

Hvis vi imidlertid skal imødegå de enorme udfordringer fra pandemien, den globale økonomiske krise og de dybe sociale chok, der i mange af verdens lande har ødelagt store dele af befolkningernes tillid til deres institutioner, er yderligere skridt nødvendige. Det er klart, at samarbejde mellem USA og Kina, som de to største økonomier, er uundværligt. Selv hvis dette i øjeblikket ser ud til at være en uovervindelig hindring, må det ekstremt anspændte forhold mellem USA og Kina erstattes af et samarbejde om menneskehedens fælles mål.

Hvem, om ikke regeringerne i de stærkeste økonomier, de lande med den største befolkning og det største militære potentiale, skulle løse problemerne? Denne verdens ‘Boltons’ må fjernes fra disse regeringer og erstattes af ansvarlige mennesker, der er i stand til, i de kulturelle faser i deres respektive kulturer, at finde udgangspunkterne for samarbejde på et højere niveau. Benjamin Franklins beundring for den konfutsianske filosofi og Sun Yat-sens orientering imod den amerikanske republiks idealer er bedre rettesnore end Gene Sharps “Hvordan man starter en Revolution” eller Samuel Huntingtons forskellige skriblerier.

Man skal definere et plan, hvorpå løsningerne på disse ganske forskellige problemer bliver synlige. Der er en filosof, født i det 15. århundrede, kendt i Rusland som Nikolai Kusansky, Nicolaus Cusanus, der udviklede netop denne tænkemåde: modsætningernes sammenfald, ‘coincidentia oppositorum’. Dette begreb udtrykker den grundlæggende kvalitet af menneskelig kreativitet, der gang på gang, og på stadig mere udviklede niveauer, er i stand til at finde løsninger på et højere plan, hvorved de konflikter, der er opstået på de lavere niveauer, opløses.

Dette kan kun være den umiddelbare iværksættelse af et kreditsystem, der tilvejebringer den globale økonomi kredit til industrialisering, og dermed reel udvikling af alle nationer på denne planet. Hele min afdøde mand, Lyndon LaRouches, livsværk, blev primært viet til at nå dette mål; han udarbejdede sin første plan for industrialiseringen af Afrika i 1976, Oase-planen for industrialiseringen af Mellemøsten i 1975; derefter fulgte den 40-årige plan for Indien i samarbejde med Indira Gandhi, Operation Juárez, med den daværende mexicanske præsident, José López Portillo, for Latinamerika; en 50-årig udviklingsplan for Stillehavsområdet og derefter til sidst, efter Sovjetunionens sammenbrud, den ‘Eurasiske Landbro’, som en fredsplan for det 21. århundrede. Mange af disse projekter gennemføres i dag takket være Kinas

nye Silkevej, og alle nationer i verden opfordres til at bidrage til denne ‘Verdens Landbro’! Dette er planen for oprettelsen af de 1,5 milliarder job, der er nødvendige i dag for at overvinde krisen! Det bør begynde med oprettelsen af et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe de nuværende og fremtidige pandemier, hvilket ikke kun vil gavne fattige lande, men også de såkaldte udviklede lande, der kun kan undgå nye bølger af infektioner på den måde. De fleste lande har et stort antal arbejdsløse eller dårligt beskæftigede unge, der kan uddannes som medicinsk personale og indsættes til at opbygge sådanne sundhedscentre.

Når millioner af mennesker er truet af sult, som Verdensfødevareprogrammet advarer om, hvorfor kan landmændene så ikke fordoble deres fødevareproduktion og få en ‘paritetspris’ (produktionspris –red.), der garanterer deres eksistens, tillige med hensyn til den forventede stigning i verdens befolkning til over 9 milliarder i 2050? Kan vi ikke betragte os selv som en enkelt menneskelig art og hjælpe med at opbygge menneskehedens fælles byggepladser med den samme solidaritet, som hele den kinesiske befolkning hjalp folket i Wuhan og provinsen Hubei? Er det ikke på tide, at vi stopper med at spilde billioner på militær oprustning, hvilket præsident Trump sagde, at han snart ville drøfte sammen med Putin og Xi Jinping, når vi kunne bruge disse ressourcer til at overvinde sult, sygdom og fattigdom og til at udvikle det kreative potentiale hos de nuværende og kommende generationer?

Jeg tror det er på tide, at vi som en menneskehed, der står over for en hidtil uset katastrofe, tager det kvalitative skridt til at gøre det 21. århundrede til det første virkeligt menneskelige århundrede!

Mange tak.

Putin giver værdifulde historiske lektioner til at imødegå det transatlantiske etablissements geopolitiske dårskab

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche d. 25. juni 2020

Ved en gennemgang af den dybe civilisationskrise, der konfronterer menneskeheden, fortsatte Helga Zepp-LaRouche i sin ugentlige webcast med at vende tilbage til den centrale årsag til det systemiske sammenbrud: dumheden hos dem der fortsætter med at presse på med en geopolitisk og neoliberal politik, længe efter at den er slået fuldstændigt fejl. Tag f.eks. coronavirus-pandemien. Vi har lagt vægt på, at det der kræves er en verdensomspændende "Silkevej", da årsagen til pandemien har været den økonomiske politik i de sidste fyrré år, som har ødelagt sundhedsvæsenet i store dele af den avancerede sektor, og aldrig har tilladt at det udvikles i de tidlige koloniale nationer.

Det er det samme problem med det globale økonomiske sammenbrud. Ifølge IMF og adskillige rapporter fra økonomiske

tænketanke er vi på vej mod det man kalder en ”økonomisk apokalypse”. Den eneste måde at tackle dette på, er sådan som Schiller Instituttet vil gøre det på sin konference på lørdag, med en mobilisering for at bringe de fire mest magtfulde nationer sammen med henblik på at oprette en Ny Bretton Woods-aftale. Anti-Kina-hysteriet, der kommer fra førende regeringer, går i den modsatte retning, symboliseret ved det antikinesiske foto-stunt af den amerikanske forhandler Billingslea – om end selve topmødet mellem Rusland og USA om våbenkontrol var konstruktivt.

Den sidste tredjedel af hendes diskussion var en grundig rapport om den russiske præsident Putins artikel om erfaringerne fra 2. Verdenskrig. Alle burde læse dette, tilrådede hun, især dem der vil deltage i SI-konferencen 27. juni, eftersom Putin gjorde det klart, at der er en måde at undgå en endnu større katastrofe end 2. Verdenskrig; og det er ved at erkende, at når man befinner sig i en geopolitisk geometri, vil det føre til krig – derfor må nationer mødes for at samarbejde for at løse de udestående problemer iblandt dem.

Putins vægtige intervention er mere end blot en historie om 2. Verdenskrig

Den 22. juni (EIRNS) – Vi er i en dyb, voksende krise, som truer moderne nationers eksistens, og burde derfor hæfte os ved den lange artikel: ”75-året for den Store Sejr: Fælles Ansvar for Historien og vores Fremtid”, udgivet d. 19. juni i magasinet The National Interest af den russiske præsident,

Vladimir Putin. Den russiske præsident minder os om, gennem sin egen families erindringer, hvordan det måtte have været at se en styrke af millioner af fuldt udrustede, mekaniserede og veltrænede tyske soldater storme hen over hver eneste grænse i juni 1940, og hurtigt begynde at løbe Rusland over ende – og derefter, gennem år med ubegribelig frihedsberøvelse og død og beslutsomhed, at finde en vej ud af den nationale, eksistentielle krise, for til sidst at møde de amerikanske tropper ved Elben og afslutte krigen.

Putin skriver først og fremmest som en leder, hvis land er blevet "behandlet ondskabsfuldt" af nylige, uhyrlige forsøg på, selv fra den Europæiske Unions side, at beskydde Sovjetunionen, i samme grad som Hitlers nazister og deres bagmænd i Europa, for at have forårsaget 2. Verdenskrig. Han sætter begivenhederne i det rette lys. Dækningen af Putins arbejde i amerikanske, europæiske og australske medier er begyndt at dukke op, med rapporter om hvad han fremviser fra de omfangsrige arkiver, som Rusland har om de diplomatiske begivenheder, der førte til krigen og kostede Sovjetunionen mere en 25 millioner døde.

I Forbes skrev den højtstående korrespondent, James Rodgers, den 21. juni: "Hvorfor, 75 år efter afslutningen på den konflikt, og i en meget anderledes verden, er disse begivenheder så vigtige?"

Det første svar er størrelsesordenen af Ruslands offer. Antallet af sovjetiske militære og civile dødsofre bliver generelt antaget til at være over 20 millioner. I sin artikel skriver Putin 'næsten 27 millioner', og tilføjer som sammenligning, at i 2. Verdenskrig "mistede Sovjetunionen hver syvende af dens borgere, Storbritannien hver 127. og USA hver 320". På hjemmesiden "Moon of Alabama", som hovedsageligt omhandler militære og efterretningsrelaterede emner, skrev en skribent: "Som tysker og tidligere officer der har læst en hel del om krigen, er jeg enig med det russiske synspunkt. Det var

den lidet anerkendte industrielle magt, Sovjetunionen, og den Røde Hærs soldaters bemærkelsesværdige pligttrøskab, der besejrede den tyske Wehrmacht... Jeg har ikke fundet nogle større fejl med de historiske fakta i essayet, og anbefaler at læse det i fuld længde."

Nyhedsbureauet Associated Press' rapport om Putins artikel citerede hans hovedkonklusion: "Han udtrykte håb om, at et russisk foreslægt topmøde mellem lederne af landene med vetoret i FN's Sikkerhedsråd snart ville finde sted, for at diskutere den globale sikkerhed, corona-pandemiens økonomiske konsekvenser m.m.' Der kan ikke være nogen tvivl om, at topmødet mellem Rusland, Kina, Frankrig, USA og Storbritannien kan spille en vigtig rolle i at finde fælles svar på moderne udfordringer'." Putins andet, underliggende tema: Rusland er en nation, som er utrolig svær at besejre, når den forsvarer sig selv; men ønsker ikke at føre en aggressiv krig, og endnu mindre en krig mod Europa eller en supermagt som USA.

Præsident Putins artikel tager direkte fat på denne krise, bestående af en finansiel krise og økonomisk forfald, en pandemi, hungersnød, socialt kaos og jacobinisme (efter den jacobinske terror under Den franske Revolution –red.), og den tydelige forøgede krigstrussel blandt atommagterne. Han foreslår, at lederne af disse supermagter nu mødes, med en dagsorden for global økonomisk genrejsning og en global tilrettelagt offensiv mod pandemi, i særdeleshed nu i udviklingslandene. Og, med en forståelse af hvad menneskehedens egentlige historie – ikke politiske partier – kræver af dem.

Vi tilføjer: Udelad Londons imperialister, hvis man ønsker at diskutere enten økonomisk udvikling af underudviklede nationer, at redde liv fra sygdom, eller at undgå krig – de er de værste i alle disse tilfælde. Endnu bedre ville være det firemagts-topmøde, som Helga Zepp-LaRouche opfordrer til – med

ledere fra mindst USA, Kina, Rusland og Indien – for at igangsætte et Nyt Bretton Woods-kreditsystem.

Tilsidesæt Pentagons nye geopolitiske skridt i rummet ved hjælp af ‘Prosper or Perish’ (fremskridt eller fortabelse) - stormagts-topmøde for menneskeheden

Den 21. juni (EIRNS) – Den geopolitiske trussel i britisk stil fortsætter nu på sporet mod det punkt, hvor vi ser ethvert spørgsmål – fra COVID-19-pandemien på Jorden til rumrejser mod stjernerne – fremstillet som ‘os imod dem’, hvilket er den anvendte form for det klassiske britiske ‘great game’, der udøver kontrol ved at spille alle godtroende fjolser ud imod hinanden. Lige nu har vi det ekstreme tilfælde med den amerikanske gruppering af krigshøge fra de britiske geopolitiske kredse, der er gået bersærk mod Kina og fortsætter mod Rusland. I lyset heraf er der for nyligt udgivet et amerikansk rumforsvars-strategidokument, “Defense Space Strategy”. Dette er især farligt i forbindelse med ustabilitet og atomvåben.

Modgiften mod denne galskab præsenteres i drøftelserne

forbundet med den række af Schiller Instituttets internationale konferencer, hvor den næste er endagsbegivenheden den 27. juni med titlen "Will Humanity Prosper eller Perish? (Vil menneskeheden gå fremad eller fortabes?) Fremtiden kræver et 'firemagts-tomøde' nu".

Betrægt, i stedet for dette perspektiv af fælles interesse, den konfrontation der er rettet mod Kina og Rusland, op til et ellers meget vigtigt, strategisk møde mellem amerikanske og russiske embedsmænd den 22. juni med samtaler om atomvåbenkontrol. Den amerikanske hovedforhandler er Marshall Billingslea, præsidentens særlige udsending for våbenkontrol; den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov leder den russiske side. Mødet finder sted i Wien.

Den 19. juni fastholdt en af amerikanerne i delegationen, Robert Wood, USA's faste repræsentant ved konferencen for nedrustning, i et CBS-interview, at "vi kan ikke vende det blinde øje" til de "voksende udfordringer fra Rusland og Kina". Først insisterede han på, at Kina kom til Wien-forhandlingerne, selvom det kinesiske udenrigsministeriums talsmand blot dagen før sagde, at Kina ikke ville komme. Wood sagde til CBS: "Det er på høje tid, at Kina kommer til bordet..." Han sagde, "Vi vil ikke tillade, at Rusland og Kina fortsætter med at gå videre med deres moderniseringer og forøgelse af lagrene med atomvåben..."

Den 17. juni kom en større salve imod "modstanderne", Kina og Rusland, med det amerikanske forsvarsdepartements fremlægning af sin nye "rumforsvars-strategi." I pressemeldelsen hedder det, at det nye dokument, "identifierer hvordan forsvarsministeriet vil fremme rum-styrken for at kunne konkurrere, afskrække og vinde i et komplekst sikkerhedsmiljø, der er kendtegnet ved stor magtkonkurrence". Forsvarsminister Mark Esper sagde på Pentagon-pressekonferencen, at "vores modstandere har gjort rummet til et domæne for krigshandlinger, og vi er nødt til at gennemføre omfattende forandringer ... for dette nye strategiske miljø." Han sagde, at

Kina og Rusland udgør "de mest øjeblikkelige og alvorlige trusler mod amerikanske rumoperationer..." Specielt udgør "kinesiske og russiske strategiske intentioner og kapaciteter presserende og vedvarende trusler mod ministeriets evne til at opnå de ønskede forhold i rummet".

Og for det tredje kommer der i dag endnu et angreb mod Kina. Peter Navarro, direktør for handel og industripolitik for præsident Trump, gentog endnu en gang sin tirade om, at Kina forårsagede pandemien. Virusset "kom fra Kina". De "skjulte det"; de "spredte det" gennem hundredvis af borgere, der fløj til udlandet. "Det er en kendsgerning." Han sagde: "Det virus var et resultat af det Kinesiske Kommunistparti". Karrieremageren og Kina-haderen tilføjede, at han i den bog, han skrev i 2006 sagde (se side 150): "Jeg forudsagde, at Kina ville skabe en viral pandemi. ..."

Disse løgne og kneb er den lige vej til helvede. De er samme slags usandfærdigheder, som den russiske præsident Vladimir Putin nu imødegår i sin nyudgivne artikel, der er baseret på fuld dokumentation, om hvad der førte frem til 2. verdenskrig, og hvem der var de virkelige heroiske personer, hvad dynamikken var, ikke de farlige myter. (Se: "The Real Lessons of the 75th Anniversary of World War II" ("Den virkelige lære af 75-årsdagen for 2. verdenskrig") National Interest, 18. juni).

Spred budskabet i denne uge for at alle og enhver kan deltage i Schiller Instituttets konference den 27. juni.

Vladimir Putin: For at undgå 2. verdenskrigs skæbne må P5-lederne mødes

Den 19. juni (EIRNS) – Som Præsident Putin lovede sidste år, har Rusland offentliggjort alle Sovjetunionens dokumenter i forbindelse med 2. verdenskrig, og han har præsenteret sin egen analyse af årsagerne bag denne skrækindjagende katastrofe for menneskeheden, med sin egen opfordring til øjeblikkelige tiltag i dag for at forhindre den nuværende krise fra at ende i en lignende katastrofe – hvilket, i atomvåbnenes tidsalder, kunne gøre en ende på vores civilisation, som vi kender den. Hans essay, "Den egentlige lære fra 75-årsdagen for 2. verdenskrig", blev udgivet på engelsk i torsdags i det amerikanske tidsskrift The National Interest, lige inden paraden på Den røde Plads, som mindes 75-årsdagen for sejren i Europa den 24. juni.

Præsident Putin blev delvist drevet til at tage disse skridt af genoplivningen af utilslørede fascistiske organisationer i Europa – specielt de voldelige "Maidan-revolutionærer", som styrtede Ukraines valgte regering i 2014 (med skamløs støtte fra George Soros og USA's Obama-administration), som åbent udstillede deres hagekors og bar portrætter af Hitlers kumpan, Stepan Bandera. Sammen med denne fascistiske genoplivning i Ukraine og andre østeuropæiske stater, fulgte et forsøg på at omskrive historien om krigen mod fascismen og nazisterne, af dem i Polen og andre steder, som hævdede, at krigen blev startet af både Tyskland og Sovjetunionen, gennem opdelingen af Polen i 1939. München-aftalen i 1938, da Storbritanniens Lord Chamberlain gav sin velsignelse til nazisternes overtagelse af Sudeterland, der viste, at ingen anti-nazistisk koalition ville blive skabt, ignoreres af sådanne revisionister, samtidig med at nogle folk i Vesten går så

langt som at postulere, at USA og Storbritannien alene besejrede Hitler, og ignorerer de 27 millioner mennesker fra Sovjetunionen, der omkom på østfronten.

Putin skriver: "Skylden for den tragedie, som Polen dengang led under, ligger helt og holdent ved det polske lederskab, der havde hindret en alliance mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen, og sat sin lid til sine vestlige partnere, og smed dermed sin egen befolkning ind under Hitlers frembrusende ødelæggelsesmaskine. Sovjetunion gjorde alt i sin magt for at bruge enhver chance på at skabe en anti-Hitlerkoalition. På trods af – lad mig sige det igen – dobbeltmoralen fra vores vestlige allierede."

Putins bekymring er, at der er tegn på at verden kunne rode sig ind i krig endnu engang. "Skabelsen af det moderne system for internationale relationer er et af de vigtige udfald af 2. verdenskrig. Selv de mest uoverkommelige uoverensstemmelser – geopolitiske, ideologiske, økonomiske – forhindrer os ikke i at finde former for fredelig sameksistens og interaktion, hvis ønsket og viljen er til stede.

I dag går verden igennem en temmelig turbulent tid. Altting forandrer sig, fra den globale magtbalance og indflydelse til samfunds, nationers og selv kontinenters sociale, økonomiske og teknologiske fundament. I de tidlige epoker har forandringer af denne størrelsesorden næsten aldrig fundet sted uden militære konflikter. Uden en magtkamp om at bygge et nyt globalt hierarki. Takket være de Allierede lederes visdom og fremsynethed var det muligt at skabe et system, som har afholdt sig fra ekstreme manifesteringer af sådan objektiv kappestrid, historisk iboende i verdens udvikling.

"Det er vores pligt – alle dem som tager politisk ansvar, og hovedsageligt repræsentanterne for de sejrende magter i 2. verdenskrig – at garantere, at dette system bliver opretholdt og forbedret. I dag, som i 1945, er det vigtigt at vise den

politiske vilje og diskutere fremtiden sammen. Vore kolleger – hr. Xi Jinping, hr. Macron, hr. Trump og hr. Johnson – støttede det russiske initiativ til at afholde et møde mellem lederne af de fem atombevæbnede stater, de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Vi takker dem for dette og håber, at sådanne møder, ansigt-til-ansigt, kan finde sted snarligst muligt.

Hvad er vores vision for dagsordenen på dette kommende topmøde? Først og fremmest ville det, i vores mening, være gavnligt at diskutere tiltag for at udvikle kollektive principper i verdens affærer. At tale ærligt om spørgsmål angående bevarelsen af fred, styrkelsen af global og regional sikkerhed, strategisk våbenkontrol, såvel som anstrengelser for at imødegå terrorisme, ekstremisme og andre store udfordringer og trusler.

Et særligt punkt på mødets dagsorden er situationen omkring den globale økonomi. Og over alt andet står det at overvinde den økonomiske krise forårsaget af corona-pandemien. Vore lande træffer uhørte foranstaltninger for at beskytte folks helbred og liv, og for at støtte borgere der har befundet sig i svære livssituationer. Vores evne til at arbejde sammen i fællesskab, som ægte partnere, vil vise hvor dybe pandemiens spor vil blive, og hvor hurtigt den globale økonomi vil genrejses fra recessionen.”

Det er værd at bide mærke i, at et sådant møde mellem P5-lederne ingen konkret dato har endnu. Hvad end forskellene er, som findes mellem disse nationer, kan en sådan dialog meget vel bestemme vores civilisations skæbne. Schiller Instituttet, der i kølvandet på finanskrisen i 2008 har mobiliseret for Lyndon LaRouches appell for at verdens største magter skulle mødes, herunder især Rusland, Kina, Indien og USA, afholder en international konference den 27. juni, kl. 16:00, dansk tid, netop fokuseret på at indkalde til et sådant topmøde. Vi opfordrer alle, fra enhver nation, til at deltage.

Hér kan man registrere sig.

'LaRouche dræbte Palme' og 'Trump's russiske aftalte spil' er én og samme skrøne

Den 10. juni (EIRNS) – Hver eneste amerikaner, og størstedelen af borgere verden over, ved nu, om de indrømmer det eller ej, at hele kampagnen om "russisk aftalt spil med Trump", og fortællingen om at "Rusland hackede det demokratiske partis hjemmeside", var opdigtede ud af den tynde luft med ét formål: at stoppe Donald Trump. I de geopolitiske hoveder, tilhørende britiske efterretningsfolk og deres allierede i USA, i begge politiske partier og i pressen, var Trumps valgtemaer – at gøre en ende på krige for regimeskifte, at etablere venskabelige forhold til Rusland og (senere) Kina, at gendrive de fantasifyldte løgne om menneskeskabt global opvarmning, og at genetablere amerikansk industri og infrastruktur – helt igennem uacceptable for de imperialistiske herrer i City of London og på Wall Street.

Men få husker, måske, at præcis de samme løgnhalse og bedragere igangsatte en massiv kampagne i 1986 for at ødelægge Lyndon H. LaRouche. LaRouche havde overbevist Præsident Ronald Reagan om at vedtage sit koncept for at gøre en ende på den britiske politik for "gensidig garanteret udslettelse" ("mutually assured destruction", MAD), hvor både "øst" og "vest" var klar til at springe hinanden i luften, ved at

indføre "gensidig garanteret overlevelse", hvor amerikanske og russiske videnskabsmænd ville samarbejde om nye teknologier, som kunne "gøre atomvåben forældede". LaRouche havde også startet en "Krig mod Narkotika", der identificerede den direkte rolle som City of Londons og Wall Streets banker havde i den massive narkotikaafhængighed, som spredte sig i Amerika og i resten af verden, gennem hvidvaskningen af billioner af dollars på vegne af "verdens største forretning" – A/S Narkotika – (Dope Inc.). LaRouche mobiliserede også udviklingssektorens ledere, inklusive Indiens Indira Gandhi og Mexicos José López Portillo, til at kræve industrialisering baseret på den hamiltoniske model, som truede den neokolonialistiske kontrol over disse nationer, gennem det britiske imperiums internationale bankkarteller.

Løgnekampagnen og angrebene på LaRouche havde været vedvarende og beskidte, selv før 1986 – beskidte tricks fra FBI og CIA, løgne i pressen, chikane af tilhængere og politiske venner. Men d. 28. februar, 1986, da Sveriges statsminister, Olof Palme, blev snigmyrdet på gaden i Stockholms, blev beskyldningen øjeblikkeligt rejst, fra London, fra Wall Street, fra Moskva, fra pressens skøger: LaRouche dræbte Palme. TV-udsendelser af NBC, store midtersideartikler i den amerikanske og britiske presse, svadaer i sovjetisk presse og TV: LaRouche stod bag. Der var ingen beviser, selvfølgelig, ligesom der ingen beviser var for russisk aftalt spil med Trump, eller for russiske hackerangreb på DNC's e-mails. Metoden for den Store Løgn behøver ingen beviser.

Den efterfølgende måned vandt to LaRouche-medarbejdere statsdækkende, demokratiske primærvælg i Illinois, som viceguvernør og delstatssekretær. Frem for at fejre og rapportere om græsrods mobiliseringen af LaRouches politiske aktionskomité, som havde omgået pressens og partilederskabets kontrol over valget, gik partilederne og medierne amok, og brugte løgnen om mordet på Palme til at sprede andre løgne om, at LaRouche var en racist, antisemit, en kommunist, en

fascist, en kultleder, en demagog – hvad som helst, der kunne skræmme folk væk. Justitsministeriet oprettede en specialenhed for at få ram på LaRouche ved at fabrikere anklager mod ham og hans organisation, ledet af – bemærk dette – Robert Mueller, den selv samme Robert Mueller, som senere ville blive udpeget til at lede de ligeså løgnagtige undersøgelser af Præsident Donald Trump. Dette førte til en omfattende ransagning den 6. og 7. oktober, 1986, med føderale, statslige og lokale politistyrker af LaRouches kontorer i Leesburg, Virginia, og andre kontorer over hele landet. Flere års retssager og lynjustitsprocesser fulgte efter, hvor LaRouche og flere af hans medarbejdere blev erklæret skyldige, baseret på falske anklager som sendte LaRouche i fængsel i 5 år.

Tusinder af ledende personer fra hele verden – politikere, videnskabsfolk, klassiske musikere, fagforeningsledere, borgerrettighedsforkæmpere, diplomater – har mobiliseret for LaRouches frifindelse.

I dag blev den svenske undersøgelse af Palme-mordet, som har stået på i 34 år uden nogen konklusion, lukket ned. Chefadvokaten, Krister Petersson, sagde, at en af de mistænkte, som døde i 2000, sandsynligvis var morderen. Spurgt senere på radioen om andre organisationer, der var blevet undersøgt, svarede Petersson, at der var grupper i Sverige på den tid, "såsom Stay Behind og EAP [den svenske LaRouche-organisation], men vi fandt ingen forbindelser til dem."

Alt imens endnu en brik i beviset på LaRouches uskyld, samt den massive, ulovlige brug af retssystemet for at lukke munden på ham dukker op i offentlighedens lys, må rollen som hans idéer forsæt spiller, selv i døden, gøres synlige for enhver, gennem Trumps renselse af hans navn. Som LaRouches enke, Helga Zepp-LaRouche, skrev, kort efter hans død, d. 12. februar, 2019: "Om dette syn vil blive rettet, om denne uhørte overtrædelse af menneskerettighederne og af frihed vil blive straffet, og om borgerne i USA og resten af verden vil have

fordomsfri adgang til Lyndon LaRouches idéer: dette, er jeg dybt overbevist om, vil bestemme, om fred i det 21. århundrede kan sikres og fastholdes, og om USA igen kan blive en ledestjerne for håb for hele verden.”

Raketopsendelse og kupforsøg = åbninger til at besejre det britiske scenarie for kaos Schiller Institutets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche den 4. juni 2020

Helga Zepp-LaRouche pillede de forskellige, fortsatte kupplaner mod Trump og det amerikanske folk fra hinanden, for at lave to overordnede pointer:

- 1) Vi må afsløre og besejre det britiske imperium;
- 2) Løsningen begynder med at uskadeliggøre den grønne politik, og dens idé om at problemet skyldes, at der er for mange mennesker. Imens der er oprigtig afsky og sorg over det nylige mord i Minneapolis, blev protestdemonstrationerne kapret af bander, som er ude efter at færdiggøre arbejdet med at fjerne Trump.

Dette er en meget kompleks situation, men hvis fokusset lægges

på briternes rolle, bringer dette en del klarhed. At briterne står bag blev igen tydeliggjort med selvafsløringen af den tidlige chef for efterretningstjenesten MI-6 og fortaler for "Russiagate", Sir Richard Dearlove, som viftede med et studie – nu afvist af en af dets forfattere – der skulle bevise, at coronavirusset er blevet fremstillet af kineserne, og at de må betale erstatning.

Farligst af alt er bestræbelserne fra centralbankfolk og deres politiske håndlangere på at bruge kombinationen af kriserne til at pådutte en grøn dagsorden. At påtvinge det nuværende kollapsende system en grøn dagsorden, ville ødelægge menneskehedens produktive kapacitet. Men scenen for det næste skridt fremad i menneskehedens evolution, gennem kolonisering af rummet, blev sat med den succesrige opsendelse af en amerikansk raket. Den enestående løsning til de hastigt voksende kriser ligger i at frigøre menneskets kreative evner, hvilket var Lyndon LaRouches livsværk, og definerer Schiller Institutets mission i dag.

Som altid, tak fordi du følger vores arbejde i Schiller Institutet.

Et hastetopmøde med Trump, Xi, Putin og Modi er afgørende for verdensfreden!

Af Helga Zepp-LaRouche, 30. maj 2020 – artikel skrevet til ugeskriftet Neue Solidarität.

Verden står i dag ved en skillevej, som Friedrich Schiller ville have identificeret som et punctum saliens (det

springende punkt -red.), det vil sige tidspunktet i et drama, hvor den afgørende beslutning skal træffes: vil hovedpersonerne formå at hæve sig til et højere niveau af sublim handling og dermed tilvejebringe en positiv løsning, eller vil de forblive fanget i en geometri, hvor modsætningerne tilsyneladende er uløselige, og derved forvandle dramaet til en tragedie. Verden befinder sig i dag på et sådant punkt i to henseender: i krisen mellem USA og Kina og på hjemmefronten i selve USA.

I en i forvejen ekstremt anspændt situation på grund af Covid-19-pandemien, med over 100.000 dødsfald og 30% arbejdsløshed, udløste det brutale mord på den afroamerikanske George Floyd en ekspllosion af vold og alvorlige optøjer, som, i skrivende stund, har ramt 24 byer. Præsident Trump har bedt Pentagon om militære optioner i henhold til "Oprørsloven" fra 1807, og hjemmeværnet i Minnesota påbegyndte den største deployering i dens 164-årige historie. Landet er polariseret på randen af borgerkrig. Men det er ikke kun indenlands, at grænsen er nået; den strategiske konfrontation med Kina har også nået et vendepunkt. Længe før Donald Trump vandt præsidentvalget i 2016, havde britiske hemmelige tjenester i aftalt spil med amerikanske kredse – i korthed ofte betegnet "the Deep State" – travlt med at etablere store faldgruber for Trump, i tilfælde af at han ville vinde. Allerede den 21. januar 2017 havde London Spectator en artikel med overskriften: "Vil Donald Trump blive myrdet, udsat for et kup eller bare afsat ved en rigsretssag"? Skandalen omkring den fyrede britiske ambassadør i Washington, Sir Kim Darroch, kaster lys over de vidtgående metoder som det britiske imperium, da Trump først var indsat, anvendte for at skabe et fuldstændigt kontrolleret miljø omkring ham (at "oversvømme zonen") ved – via den britiske ambassade – at forsøge at påvirke hver eneste kontakt, som Trump havde. Målet: Hvis hverken et kup eller en rigsretssag mod Trump lykkedes, skulle han "inddæmmes" i tråd med det britiske imperiums målsætninger.

Og "inddæmmet" var han, da han holdt sin pressekonference den 29. maj i Det hvide Hus' "rosenhove", hvor han gennemgik hele kataloget over britisk inspirerede løgne mod Kina og Verdenssundhedsorganisationen. Omgivet af Pompeo, Mnuchin, O'Brien, Lighthizer, Kudlow og Navarro, proklamerede Trump, hvad Pompeo i fuld fart havde arbejdet på i måneder: ophævelse af Hongkongs særlige status som et finanscenter og særlig skattezone, såvel som samarbejdet med WHO. Kinas forseelse er åbenlys, sagde Trump. De er ansvarlige for, at USA mistede hundreder af milliarder af dollars hvert år på grund af urimelige handelsforbindelser, Kina dækkede over udbruddet af Covid-19 og har skylden for udbredelsen af pandemien, der har resulteret i over 100.000 døde i USA og over en million i verden. Trump gentog den totalt miskrediterede løgn fra englænderen Niall Ferguson, der hævdede, at Kina havde stoppet indenrigsflyvninger fra Wuhan i Kina, men tilladt dem at fortsætte til udlandet og dermed bidraget til utallige dødsfald og ødelæggelser. Derudover sagde Trump, at Kinas industrielle spionage skal stoppes, at kinesiske forskere og studerende udgør sikkerhedsrisici, og at kinesiske virksomheder ville blive fjernet fra amerikanske børser.

Med denne pressekonference har forholdet mellem USA og Kina nået et nyt lavpunkt: ikke blot er der truslen om afkoblingen af økonomierne, hvilket ville føre til en ny blokdannelse og en ny kold krig, men der er sat en kurs, der kunne føre til Tredje Verdenskrig.

Trump insisterede på, at Kina ensidigt havde pålagt kontrol over Hongkongs sikkerhedsstatus, i strid med traktaten fra 1984 med Storbritannien. Hvad han udelod er den historiske baggrund, nemlig at de alvorlige uroligheder i Hongkong blev anstiftet og finansieret af britiske og amerikanske institutioner, som National Endowment for Democracy (NED), med det eksplisitte mål at få en farverevolution mod regeringen i Beijing. I ørevis har NED, der inkluderer både demokrater og republikanere, ydet betydelig økonomisk bistand og "demokrati-

træning” til demonstranter, hvad enten det er i Hongkong eller det fascistiske Maidan-kup i Ukraine. Den delvis voldelige og terroristiske operation var udformet til at fremprovokere en militær intervention i Hongkong af den kinesiske hær, og således at udløse en verdensomspændende protest. Sammen med disse terrorhandlinger var der giftige artikler i de transatlantiske medier, såsom artiklen af Bret Stephens i New York Times den 3. oktober 2019 med titlen: ”Er Kina på vej mod krise?”, der søgte at indvarsle Kinas forestående død.

Og nu, hvor Den kinesiske Folkekongres vedtog en ny sikkerhedslov for Hongkong for at bringe denne terroristiske destabilisering til ophør, har den kinesiske regering enhver ret til at gøre det. ”Ét Kina”-politikken er regeringens røde linje, og ingen overskridelse af den kan tolereres. Tabet og gendannelsen af Hongkong, sammen med Taiwan og erindringen om de territoriale tab som følge af opiumskrigene, den tvungne åbning af kinesiske havne for britisk opium under våbenmagt, og de ”ulige traktater” hvor Kina derefter blev tvunget at afgive Hongkong til England, er det absolutte synonym for ”skammens århundrede”. Ud fra disse historiske erfaringer har Kina draget den konklusion, at det aldrig igen kan tillade sig at blive løbet over ende og besat og gjort magtesløst af imperialistiske magter. Dette var i i intellektuelle kredse allerede argumentet, der førte til grundlæggelsen af den nye Folkerepublik Kina, og som har bestemt dens økonomiske politik, især siden Deng Xiaopings reformer. Med denne orientering har Kina formået at overvinde grundsætninger fra Kulturrevolutionens år med kaos, og iværksætte det største økonomiske mirakel i historien, der har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom. I de sidste 40 år, siden reform- og åbningspolitikken, har Kina i stigende grad fokuseret på videnskab og teknologi som lokomotivet for social og økonomisk fremskridt.

Denne politik – som i øvrigt er meget tættere på principperne i Alexander Hamiltons Amerikanske økonomiske System og det

tyske økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig end Sovjetunionens socialistiske planøkonomi – er årsagen til Kinas oprejsning. Og denne politik – ikke primært industriel spionage, der gennemføres af alle lande – forklarer, hvorfor Kina er blevet en global leder inden for udvikling af f.eks. højhastigheds-jernbanesystemer, forskning i nuklear fusion og rumrejser. Idéen om at kunne ”inddæmme” en nation på 1,4 milliarder mennesker, der fører en økonomisk politik baseret på videnskabeligt fremskridt, uden at provokere den tredje, denne gang en atomar verdenskrig, bør forkastes én gang for alle.

Hvem kan fortænke de kinesiske medier i at påpege, at det ”smukke syn”, som Nancy Pelosi kalder billederne af de voldelige oprørere i Hongkong, nu er flyttet til USA. Eller for at pege på dobbeltmoralen i, at når amerikanere går på gaden for at protestere mod de racistiske mord, fortjener de at blive skudt, men når yderliggående i Hongkong kaster benzinbomber og ødelægger offentlig ejendom, betragtes de som frihedskæmpere.

Det turde stå klart for enhver tænkende person, i betragtning af antallet af eksistentielle globale kriser der dukker op – fra Covid-19-pandemien, den voksende globale økonomiske depression, faren for en global sultkrise til det åbenlyst forestående sammenbrud af det finansielle system – at katastroferne kun kan forhindres, hvis verdens store nationer, nemlig USA, Kina, Rusland og Indien, arbejder sammen om at løse problemerne. Det er kun hvis internationalt samarbejde kan gennemføres på et fornuftigt niveau, at geopolitikken kan overvindes, og menneskeheden kan få en fremtid.

Derfor er det desto mere presserende, at præsident Trump vender tilbage til sin oprindeligt positive holdning til Kina og samtaler med præsident Xi Jinping, ansigt til ansigt, og til den tid hvor han gav udtryk for sin beundring for den kinesiske kultur. Efter fyringen af sin nationale sikkerhedsrådgiver, John Bolton, tweetede Trump, at hvis han

havde lyttet til ham, ville vi være "i 6. verdenskrig nu". Han burde også huske på udtalelserne af udenrigsminister Pompeo, hvis strategiske positioner er identiske med Boltons på mange måder. I en tale i Texas indrømmede Pompeo med slående nonchalance for en fundamentalistisk kristen. "Jeg var chef for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... Vi havde hele trænerkurser".

Derudover skyldes det Pompeo, at "Russiagate"-farcen kunne fortsætte efter 2017, eftersom Pompeo senest efter hans drøftelse med den tidlige computerspecialist i NSA, Bill Binney, i oktober 2017, havde beviset for, at der ikke havde foregået nogen russisk hacking af det Demokratiske Partis computere.

Lyndon LaRouches politiske aktionskomité (LaRouchePAC) har netop udgivet et program til oprettelse af 1,5 mia. nye produktive job verden over – et program der kun kan iværksættes gennem internationalt samarbejde mellem de store industrialiserede nationer, men frem for alt ved at overvinde den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, Rusland og Indien. Denne uhørte krise er til en vis grad en test for menneskeheden, med hensyn til om vi med tiden kan skabe en ny orden, baseret på den generelle velfærd for alle mennesker på denne planet og tillade en permanent overlevelse af vores art. Den bedste måde, hvorpå andre nationer kan bidrage til dette, er ved at give offentlig støtte til et hastetopmøde mellem præsidenterne Trump, Xi Jinping og Putin samt premierminister Modi.

---

5 %-løsningen

Den 28. maj (EIRNS) – ‘Executive Intelligence Review’ annoncerede i dag, at det stiller en separat 29-siders digital reproduktion af forsidehistorien af EIR-magasinet 29. maj 2020 til rådighed: “LaRouche-planen til genåbning af den amerikanske økonomi”: Verden har brug for 1,5 milliarder nye, produktive job.” Dette diskussionsgrundlag – der giver detaljerede oplysninger om den måde, hvorpå 50 millioner nye, produktive job kan skabes i USA som drivkraft til et globalt fremstød for industrialisering, som vil give produktiv beskæftigelse til 1,5 milliarder, for øjeblikket ledige mennesker, over hele verden – er begyndt at cirkulere blandt ingeniører, arbejdere, landmænd, videnskabsfolk, studerende og andre over hele landet. Det oversættes også til en række fremmede sprog, med henblik på at opnå bred cirkulation internationalt.

Kernen i rapportens forslag er Lyndon LaRouches specifikation af, at en virkelig sund, anti-entropisk økonomi må have omkring halvdelen af sin arbejdsstyrke beskæftiget som produktive, vareproducerende arbejdere, og yderligere 5 % skal involveres i det videnskabelige og teknologiske arbejde, der er den kreative motor, som driver hele økonomien fremad. I det indledende afsnit af kapitel 6 i den nye undersøgelse, “America’s Space Mission: Youth’s Next Frontier,” (Amerikas rum-mission: Ungdommens næste grænseland) sættes der skarpt fokus på dette punkt:

”Amerikas rumfartssektor vil spille en afgørende rolle i at flytte 5 % af den amerikanske arbejdsstyrke til forskning og udvikling. Som specificeret af LaRouche, er dette nøglen til at øge produktiviteten for hele arbejdsstyrken. ‘Stigninger i produktivitet kommer ene og alene fra forbedringer i teknologi, der stammer fra grundlæggende videnskabelige opdagelser; jo højere hastighed hvormed grundlæggende fysiske opdagelser omdannes til praksis, jo større er stigningen i

produktiviteten pr. indbygger og per kvadratkilometer areal '.
(Lyndon LaRouche, 2. september, 2000)

Denne anskuelse lokaliserer bedst betydningen af Amerikas forestående tilbagevenden til at opsende rumfartøjer fra sit eget territorium, en opgave der blev utsat fra i går, 27. maj, til lørdag 30. maj på grund af vejret. Amerikas øjne vender sig endnu en gang mod himlen. Som Nicole Mann fra NASA's astronautkontor erklærede: "Dette handler ikke kun om en opsendelse; dette er 'startskuddet' for Amerika. Det handler ikke kun om NASA; det er 'startskuddet' for Amerika, og det er enormt .... Det er det første store skridt på vores køreplan for Artemis-missionen til Månen, og i sidste ende til Mars". Rummet er endvidere et domæne, der kræver internationalt samarbejde, som NASA-administrator Jim Bridenstine for nylig understregede, da han blev spurgt om det amerikanske forhold til Rusland: "Vores samarbejde er hævet over jordisk geopolitik".

Der er ikke meget andet, der er vigtigere end dette. USA og hele verden bliver ramt af en økonomisk, politisk og kulturel chokbølge, der er værre end hvad vi har set i nyere tid, advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. Den kommer fra en forværret pandemi, massearbejdsløshed, en økonomisk sammenbrudskrise og en skræmmende optrapning i retning af krig mellem USA og Kina og USA og Rusland. Intet mindre end Lyndon LaRouches forslag om konkursomlægning af det nuværende finanssystem og oprettelsen af et nyt Bretton Woods, vil være i stand til fuldstændig at ændre denne globale dynamik, tilstrækkelig hurtigt. De uophørlige provokationer fra udenrigsminister Mike Pompeo, sammen med andre, der handler på vegne af det britiske imperiums geopolitik, dominerer i stigende grad det officielle Washingtons politik, og sætter Kina og Rusland under pres. Vi ignorerer deres stigende alarmerede advarsler om denne politiske tendens – til fare for os selv, udtalte Zepp-LaRouche. Tværtimod er det netop øjeblikket, hvor vi burde samarbejde tæt med Kina, Rusland,

Indien og andre nationer om rumforskning, stoppe pandemien og genoplive verdensøkonomien med 1,5 milliarder nye, produktive job.

Man kunne kalde det 5 %-løsningen.

Pressemøde Skab 50 millioner amerikanske arbejdspladser for at genopbygge verden

Den 27. maj (EIRNS) – “LaRouche-planen for at genåbne økonomien: Verden behøver 1,5 milliarder nye, produktive arbejdspladser” blev udgivet af LaRouches Politiske Aktionskomite (LPAC) d. 23. maj, 2020. Forslagene bygger på LaRouches metode for fysisk økonomi anvendt i den svimlende opgave at hyre 1,5 milliarder produktivt arbejdende mennesker på denne jord – nær halvdelen af arbejdsstyrken – som nu er de facto arbejdsløse.

Dette bemærkelsesværdige program for at skabe 50 millioner produktive amerikanske arbejdspladser, er det eneste seriøse svar på “the big one”: Den samtidige sygdomspandemi, hungersnødspandemi, arbejdsløshedspandemi, samt finanssammenbruddet. Den amerikanske økonomi som “genåbner” bliver nødt til at være en ny økonomi, omstrukturert og omdannet til at genopbygge en knust verdensøkonomi, der skaber

et moderne sundhedssystem i alle underudviklede nationer, samt ny infrastruktur indenfor energiproduktion, vandforsyning og højhastighedstransport. Det skal være en åbning til Det amerikanske System for industrialisering og videnskabeligt fremskridt, på global målestok.

Der findes intet bedre eksempel for dette, end Amerikas tilbagevenden til rummet, med den ventede opsendelse af en amerikansk-produceret, bemandet raket til den internationale rumstation (ISS). Den grundlæggende forudsætning i den nye rapport er, at økonomisk vækst må være drevet af gennembrud i videnskab og teknologi, hvis gennembrud medfører stigninger i den produktive arbejdskraft. Det nuværende samarbejde i rummet må blive til en fuldgyldig, international Måne-til-Mars-mission, som en ”videnskabsmotor” for den samlede proces for at skabe ny, højteknologisk, produktiv beskæftigelse og uddannelse af unge mennesker, der kan påtage sig nye forskningsområder. Den nye rapport adresserer opgaven at omdanne den amerikanske arbejdsstyrke til at påtage sig denne udfordring, med et særligt spændende nyt begreb, præsenteret i kapitlet ”Amerikas Rum-mission; Ungdommens Næste Grænse.”

Det er tid til at amerikanere tænker stort igen. Spørg ikke hvordan eller hvornår økonomien genåbner. Spørg: ”Hvad skal egenskaben og retningen være af den økonomi, som genåbner?” Den globale pandemi har revet masken af det fejlslåede britiske, neo-liberale økonomiske system og udstillet den tragiske forvandling af det agro-industrielle grundlag i vestlige økonomier til udhulede konsum- og underholdningsdrevne service-økonomier. Den har udstillet den lige så tragiske idé at de ”underudviklede” lande til stadighed kunne forblive underudviklede uden folkemorderiske konsekvenser. Det system er dødt og det må begraves af et forbund af større nationer ledet af USA, Rusland, Kina og Indien, om skabelsen af et nyt internationalt Bretton Woods-kreditsystem, baseret på det som Franklin Roosevelt havde i sinde: at løfte nationers økonomier over hele verden, og som

længe er fordret af Lyndon LaRouche.

LaRouche præsenterede valgene, som vi står over for, i et webcast fra d. 14. juni, 2007: "Der er en uberegnet global krise i gang... Dette er en krise, som handler om hvem der skal kontrollere verden. Vil det blive en gruppe af nationer, eller vil det blive det genopståede Britiske Imperium, som aldrig rigtig forsvandt – som overtager fra USA og etablerer dets verdensstyre gennem globalisering?"

Den nye rapport understreger den essentielle rolle som USA spiller, som en del af dette "nationsforbund." På den anden side, hvis et økonomisk "genopretningsprogram" forsøges alene for den amerikanske økonomi – ved at undgå dette samarbejde og ignorere de underudviklede nationers nødråb for hospitalsbyggerier, sundhedsforsyninger, elektricitetsproduktion, vandinfrastruktur og nye transportsystemer – vil Wall Street og City of London kontrollere det. Og de vil sikre sig, at det bliver en "Grøn New Deal" og en ny "grøn finansbølle" skabt til at erstatte deres sammenstyrtende "altings bølle".

Denne rapport indeholder også et særligt budskab til det amerikanske folk fra Helga Zepp-LaRouche, som opfordrer til en genopblomstring af USA's historiske identitet, som dette blev personificeret af George Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, og, fremfor alle, hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche. Hun fornyer sin appell til Præsident Trump om at frikende LaRouche.

Et nyt sprog for økonomi

I kernen af rapporten er der et begreb, fremsat af Amerikas første finansminister, Alexander Hamilton, og videreudviklet af Lyndon LaRouche, at profit ikke kan måles i monetær terminologi, men kun i fysisk økonomisk vækst, drevet af gennembrud i videnskab og teknologi, som vil forøge den

produktive arbejdskraft. Det betyder at man må se på arbejdskraften, ikke i form af penge, men i form af produktive relationer.

Forskellige af rapportens kapitler adresserer dette på enestående måder.

Kapitel 2 ser undersøger arbejde fra standpunktet af præcise definitioner af et nødvendigt, produktivt arbejde, ikke fra standpunktet af at få en lønseddel, og viser den forfærdende arbejdsløshed, eller overkvalificeret arbejdskraft af 1,5 milliarder mennesker globalt, og mere end 100 millioner i USA.

Kapitel 3 viser udfordringen at flytte nutidens økonomi, hvor mindre end 20% af vores arbejdskraft er beskæftiget med produktive aktiviteter (og endnu færre i egentlig produktion), til én, hvor 50% kan ansættes produktivt i at varetage verdens enorme fornødenheder indenfor sundhed, fødevarer og infrastruktur.

Kapitel 6 præsenterer en spændende, ny idé om at kvalificere vores unge til at deltage i den form for økonomi, som kan blive omdannet af Projekt Artemis og fremtidige rum-missioner, gennem skabelsen af et ”Rum-CCC”, baseret på 1930ernes Civile Konservationskorps, der trænede 3 millioner unge mænd.

Indholdsfortegnelse:

1. Indledning
2. ”Broder, kan du skænke et job?”
3. Hvordan millioner af nye, produktive arbejdspladser skabes for USA og verden
4. Fordoblingen af fødevareproduktionen; millionvis af højteknologiske familiegårde
5. Fremtidens Sundhedssystem

6. Amerikas Rum-mission; Ungdommens Næste Grænse

7. Et Hamiltonsk Kreditsystem for Udvikling

8. Helga Zepp-LaRouche: En Appel til amerikanske borgere: Hvad Verden har brug for fra Amerika!